

MALARRASSA

El periòdic independent i gratuït de Terrassa

www.malarrassa.cat

Maig 2016

NÚMERO 16

CULTURA

PERSPECTIVES LLIBERTÀRIES

El Comitè Invisible

Text de Josep Maria Casasús

PÀGINA 15

LA CONFESSIÓ
DE LA LLEONA

Un rugit màgic
contra el patriarcat

Mia Couto

PÀGINA 14

CRISTINA LÓPEZ
Guanyadora del
I Premi de
Poesia Malarrassa

PÀGINA 16

TREBALL

PÀGINA 9

1r de maig, els sindicats criden a una nova fase de lluites

MÓN COOPERATIU

PÀGINA 11

L'Heura, horta ecològica al Vallès Occidental

SOCIETAT

FAVT 2016: fent barris, fent ciutat!

- L'assemblea creix amb nous membres i més activitats **PÀGINA 3**
- Entrevista amb Jordi Giró, president de la CONFAVC **PÀGINA 2**

SOCIETAT

ANC moviment ciutadà, tot a punt per al procés constituent

PÀGINA 6

CULTURA

Assemblea i festa de la cultura popular a Terrassa

PÀGINA 12

#SomMLRS

vkm.is/malarrassa

Col·labora! Amb tu fem un pas endavant

Dona'ns el teu suport a crear
una cooperativa de treball
a Terrassa

Campanya activa
fins el 20 de maig

CONFAVC. Entrevista amb Jordi Giró, president**El moviment veïnal, construïnt el país des dels barris**

La «Guerra de l'Aigua», fou un conflicte d'anys que marcà una etapa fonamental per entendre el creixement i caràcter de la Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya (CONFAVC). Avui, el dret al líquid element, la seva defensa com a bé públic inalienable torna a ser una bandera de lluita clau del moviment veïnal. D'altra banda, a l'origen de la Confederació hi ha una empresa col·lectiva i cooperativa que s'inicià com a grups i vocalies d'enterrament als barris i avui és la mutualitat Sinera. El moviment veïnal, des dels anys 1960 i 70, i la seva articulació com a CONFAVC, a mitjans dels 80, és protagonista clau de la vida social i política del país.

Pep Valenzuela

Hem parlat amb en Jordi Giró Castanyer, president de la Confederació des del 2012, reelegit a l'assemblea del passat 12 de març per un mandat de 4 anys més, just camí d'una roda de premsa per denunciar l'intent del govern espanyol d'anul·lar la llei d'emergència habitacional i pobresa energètica del Parlament català, la 24/2015.

En Giró va començar la militància al moviment veïnal des del barri de la Vila Olímpica i de Poble Nou. Ha estat actiu a diferents fronts del barri i de la ciutat, des de la pròpia associació i des de la Federació de Barcelona (FAVB), a diferents vocalies.

-Pots explicar breument què és la CONFAVC?

-La Confavc és una confe-

deració de moviment veïnal de Catalunya, de les AAVV i federacions locals del país. L'estructura gira entorn a dos òrgans principalment: l'assemblea general, que decideix els plans de treball generals i elegix la junta directiva; i el consell federal, format per totes les federacions sense exclusió, que fa el seguiment de la junta directiva, un equip que ha d'escometre el pla de treball. Però, tot passa pel consell federal, que es reuneix cada trimestre.

La junta directiva executa el pla de treball, i la formen persones amb disposició i possibilitats per tirar endavant el programa, no representen cap AVV ni territori.

-Per què una entitat nacional des dels barris?

-L'any 1985, aproximadament, es constitueix a partir de la força

Jordi Giró, president de la Confederació d'Associacions Veïnals de Catalunya

PV

i l'interès de les federacions, perquè juntes som més fortes i perquè les qüestions més importants afecten, generalment, a tothom, com és la pobresa i l'habitatge, el transport, l'aigua i la renda garantida de ciutadania.

Cal una entitat que pugui exposar al Parlament i altres llocs aquestes problemàtiques; i reco-

llir tot el sentiment dels territoris per poder promoure activitat i mobilitzar per tenir incidència en l'àmbit legislatiu i en general.

-Com va ser el naixement i desenvolupament?

-La Confavc té dos moments molt importants. En la fundació va ser molt important la coordinació de les vocalies d'enterrament, principalment al Vallès, Bages i Baix Llobregat, que més tard acabà sent l'actual mutualitat Sinera. Era un problema que amonava molt, enterrar dignament a totes les persones.

Altre moment estel·lar va ser la «Guerra de l'Aigua», amb molta intensitat en els anys 1990. Una mobilització contra uns cànons de l'aigua abusius i mal aplicats, que a més no corresponia als criteris que la ciutadania entenia. Va tenir una repercussió molt àmplia; tant que quan es formà l'Agència Catalana de l'Aigua vam formar part del consell d'administració, per poder participar i conèixer de primera mà.

Al 2013, però, amb la Llei Omnibus, que és una bestiesa creada per governar sense interferències, ens van fer fora. Segurament, perquè estàvem molt bel·ligerants quant a la política d'aplicació dels preus i el tractament de la privatització de l'ATLL i la companyia mixta que es va crear.

En els primers 2000, entrant en l'economia social, que ens interessava molt, es creà una cooperativa d'habitatges i altra de serveis per a les comunitats veïnals, l'administració i les relacions. Vam crear també la Fundació Centre d'Estudis i de Recursos Veïnals de Catalunya, molt important i amb molta projecció, que ens permet abordar temes de formació i de coneixement.

-Com és això de la cooperativa d'habitatge?

-La veritat és que va patir problemes derivats de l'esclat de la bombolla immobiliària. Ara, però, estem ja a l'última fase de resolució, no hi ha persones afectades. Vam poder resoldre dignament i sense perjudicar massa. Crec que hem fet una bona feina en aquest sentit.

En tot cas, amb l'experiència i mirant al futur, fa uns dos anys que venim treballant, i estem a punt de que surti, en una cooperativa de serveis de lloguer social. Parlem, és clar, de lloguer social de veritat, que no pot ser mai 500 euros, això és una animalada.

A partir del lema «no cases sense gent i gent sense casa», treballem protocols amb alguns ajuntaments, concretament començarem una prova pilot a tres poblacions del Vallès Oriental.

No hi ha solucions màgiques, cal lluitar sempre

-Com està el moviment veïnal ara?

-Venim treballant molt, amb les AAVV, les federacions i gent d'altres col·lectius, també amb altres entitats, fins i tot amb algunes administracions públiques, per fer una lectura totalment transversal i àmplia del teixit associatiu.

Una de les coses més clares i que ja és una realitat és el treball amb altres col·lectius per diverses problemàtiques. Cal sumar, i ho estem fent, a tots els nivells. És un treball complex, perquè són dinàmiques diferents. Avui, per exemple, treballem amb l'Aliança contra la pobresa energètica, de la qual som membres fundadors, amb la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca, amb StopPujades! del transport, i amb tot tipus de moviments socials preocupats per situacions concretes, mirant de sumar en el territori.

-Calen canvis? Quins?

-La situació política canvia sempre. Hem viscut un cicle amb el 15M, lluites socials, i les contesses electorals que han canviat l'equilibri polític, un nou escenari. Ara, no repetirem els errors dels anys 80 amb els primers ajuntaments democràtics. Se'ns deia que no calia reivindicar més.

Estic convençut quan diem «construïm el país des dels barris». O sigui, des de la base. Som les primeres en detectar quan passen coses: els primers desnonaments, la pobresa energètica... i hem de buscar la manera de donar-li resposta o articular aquella reflexió. Potser no tenim la capacitat de resoldre, però sí la de reivindicar allò que és just per al veïnat.

En els propers anys es veurà cada vegada més la necessitat de la força dels barris. Perquè no hi ha solucions màgiques, les solucions s'articulen en el territori, per més tecnologies i modernitzats amb la xarxa. El treball en el territori és transcendental pel futur, sumant amb tots els col·lectius, que tots són elements fonamentals.

-Es critica, però, que les AAVV han envellit molt?

-Aquesta cosa de que som gent molt gran ja es deia quan vaig entrar, i segurament al 1985 també es devia dir, però estem aquí, fent feina. Han passat anys, alts i baixos, però el moviment veïnal continua referència en la defensa de l'interès general, aquest és un tema molt important, és l'interès comú.

-Propostes concretes per afrontar el repte?

-Venim elaborant un pla estratègic, prioritzant l'organització reivindicativa, vinculant-se amb els col·lectius amb reivindicacions sectorials i específiques, elaborant un discurs i visió globals. Sabent que els ajuntaments no ens ho donaran tot, al contrari cal ser més reivindicatius. Cap clientelisme. Cal empènyer perquè es facin les coses, fins i tot per ajudar els governs a tirar endavant els compromisos, a més perquè no hi ha majories clares. No caurem en allò de: «no us preocupeu, que ja ho farem ...».

-La CONFAVC està preparada?

-Des del punt de vista organitzatiu, ens vam proposar fer esforços extra per incorporar tota la gent qui vulgui venir a la junta a treballar, perquè cal fer més feina i més visions, sectorials i territorials.

L'estructura de la Confederació té dos equips: el tècnic de cinc persones, tres a jornada completa i dos a mitja jornada; i el polític, les deu persones de la junta escollides per l'assemblea, sense cap remuneració, és treball només voluntari.

El finançament ve de les quotes de les federacions, els ingressos per convenis públics (amb la Generalitat), en tant que entitat d'interès social; i recursos per finançar formació i programes concrets. El conveni ha representat un 85% del pressupost, i ara està en un 70%, però cal reduir-lo més.

L'estructura professional és important per garantir el funcionament, la transparència de dades i la relació amb les entitats associades, i la comunicació. Molt important, garantir el fons documental.

Defensar l'aigua pública

«Treballem amb diferents col·lectius, formem part d'Aigua és Vida, i treballem amb els municipis per una cosa molt clara, no sé si cal dir remunicipalització, però sí defensar totalment que l'aigua és pública, i a partir d'aquí agafem-ho com vulguem.

Aquest concepte és el que hem d'introduir en el territori. Quan parlem de l'aigua com un bé públic no hi ha ningú que estigui en desacord. L'aigua és importantíssima. Però, si ara fa 7 anys haguéssim parlat segurament no estaria tan clar. M'he trobat anant a municipis on les veïnes anaven a l'ajuntament a demanar explicacions i els han dit que això no són ells, que és la subministradora. Això avui ja passa menys.

Què ha canviat aquí? Que la gent és més conscient del bé públic. Sé que després pot haver-hi matisos sobre la gestió; però democràticament i reforçar el servei públic crec que és un element que avui m'atreiria a dir que un 90% de la població estaria d'acord, que les qüestions públiques han de ser les millors i tenir una bona gestió: l'aigua, el transport, l'energia...»

Assemblea FAVT 2016, gran participació veïnal, poc interès del govern local

Ramon Clariana

Aquest passat dissabte, dia 30 d'abril al matí, vaig presidir la **Assemblea General FAVT 2016**, que es va celebrar al Casal Cívic de Ca n'Aurell, i en la qual, formant part de l'ordre del dia, es van aprovar les candidatures de 18 associacions de veïns i els seus representants per formar part de la nova junta directiva de la Federació per al període 2016-2018.

L'assemblea va ser un èxit d'implicació i participació veïnal, en què han estat presents 22 Associacions de Veïns i unes 50 persones, números que feia anys que no es veien.

Això, considero que ha estat la conseqüència lògica d'un últim any en que la FAVT ha fet molta feina i la nostra veu s'ha escoltat en molts temes d'interès general, el que ha sigut ben valorat per la ciutadania, en general, i pel món veïnal en particular.

Amb això hem anat creant unes circumstàncies propícies per a que les associacions veïnals no federades s'interessessin pel que fem. En els últims mesos, les AVV de Montserrat i Segle XX varen presentar la sol·licitud per federar-se, i va ser aprovat provisionalment per la Junta FAVT, en espera de ratificació per l'Assemblea General.

En l'últim mes, la possibilitat de fer activitats de l'Aula Actual, en col·laboració amb la CONFA-

Vista general de l'assemblea FAVT 2016, amb un nivell inèdit en els darrers anys

PV

VC, dedicades a la gent gran i jove, i que poden ser socialment molt importants, ha estat la causa de que dialoguéssim amb les associacions de veïns de Vallparadís i Plaça Catalunya-Escola Industrial, que estan molt interessades en portar endavant aquest projecte junt amb altres AAVV que havien participat en la Junta FAVT però ara no ho feien. Aquesta ha sigut la causa per la qual les citades associacions es federessin i la Junta aprovés provisionalment la seva incorporació, igualment en espera de ratificació de l'Assemblea.

Donat que a l'Assemblea General tocava renovar la junta FAVT, es va obrir el preceptiu torn de 20 dies per presentar les candidatures interessades en formar-ne part. El gran interès per participar ha estat la causa de que es presentessin 18 associacions (un número amb pocs precedents). Com hem dit al principi, totes han resultat escollides per l'Assemblea.

Ara, el procés per consolidar la Junta continuarà amb la convocatòria de la 1ª reunió de la mateixa, en un marge d'uns deu

dies, i on per votació majoritària dels 18 membres escollirem la nova presidència, la sotspresidència, secretaria i tresoreria. La meua intenció és presentar la meua candidatura a la presidència de la FAVT i ser escollit si la majoria creu que és el més convenient per a l'entitat.

L'aspecte de l'assemblea que valoro més negativament és que vàrem convidar l'Alcalde de la nostra ciutat a obrir-la, però el dia abans la seva secretària em va fer saber que no li seria possible assistir per motius d'agenda.

Aquesta és una situació normal i raonable, però el que és poc comprensible és que em digués que tampoc no podia venir cap altre regidor, llevat de la regidora de Qualitat Democràtica Meritxell Lluís, la presència de la qual ja estava prevista per al tancament de l'Assemblea, raó per la qual vaig entendre no li podíem demanar la incongruència d'obrir i tancar ella mateixa la nostra assemblea anual, tenint en compte que n'hi ha altres deu regidors i regidores de l'equip de govern que podien obrir l'acte a les 10 matí, i que qualsevol d'elles hagués estat el poc temps necessari per dir allò que creguéssim convenient.

Tot això em sap greu perquè ho considero un símptoma de que la majoria de membres de l'equip de govern de la nostra ciutat no estan donant valor al treball de la FAVT ni a l'esforç d'obertura i participació, en tots els sentits, que estem fent des de la FAVT i que ha donat el fruit de, com era conegut públicament, ratificar la incorporació de 4 noves associacions a la FAVT.

Malgrat aquesta crítica, haig de dir que la regidora de Qualitat Democràtica Meritxell Lluís va estar present una bona estona en la nostra assemblea, i va ser rebuda amb un clima de correcció i cordialitat, com no podia ser menys, i la va tancar dient unes paraules molt aplaudides. El meu agraïment personal i com a president de la junta FAVT a la regidora per la seva presència.

Pla de treball: Fent barris, fent ciutat!

Redacció

Amb el lema *Fent barris, fent ciutat*, la federació d'associacions veïnals de Terrassa debaté i aprovà un pla de treball que, de fet, reafirma les bases, objectius i perspectiva de lluita de l'entitat, orientada per la "defensa dels drets bàsics, humans i socials, de totes les persones, per la promoció d'una adequada participació ciutadana, del civisme i la cohesió social". I és per això mateix que consideren necessari un "moviment veïnal fort i unit".

Cal, per això, consolidar la representativitat i pluralitat, fent la FAVT "més dinàmica i operativa" en relació amb les associades i la resta d'entitats. El que vol dir, més concretament, fer l'entitat més transparent, de manera que es faran públics a la web tots els documents de les assemblees. D'altra banda, les reunions de la junta es realitzaran rotativament a les seus de les associacions membres.

La Federació aprovà fer un esforç suplementari en la millora dels sistemes de comunicació, creant una comissió exclusiva que garanteixi la millora de la pàgina web i la presència a les xarxes socials; al temps que generarà notícies per difondre per altres vies i orientades als mitjans de comunicació de la ciutat.

El citat increment de compromisos i fronts d'activitat ha

Mesa coordinadora de l'assemblea veïnal, Ramon Clariana al centre.

PV

comportat, hom constata, un augment paral·lel de la feina per l'equip de l'oficina tècnico-administrativa, format per dos professionals a mitja jornada. S'espera i confia, però, que amb el creixement de membres actives a la Junta, es podrà distribuir la feina i garantir millors resultats.

Entre les campanyes que demanen més esforç de l'entitat actualment hi ha la comissió veïnal de la riera de Les Arenes, per aconseguir un manteniment i neteja correctes. Parlant de neteja, la gran campanya en curs

és la que sota la bandera i lema de Volem una #TerrassaNeta ve realitzant una activitat intensa de denúncia i difusió de les situacions que "des de fa ja molt temps són un clam entre la ciutadania" i produeixen moltes queixes i insatisfacció. Avaluen que l'èxit de la mateixa és notable i esperen que sigui possible "una coincidència d'objectius amb el Pacte per la Neteja de l'Ajuntament", clar que serà necessari primer que "el propi Ajuntament comenci a donar exemple".

Queda pendent un estudi del

nou Reglament de Participació ciutadana, per si fos necessari presentar al·legacions, al temps que cal mantenir la participació en els consells i meses de treball municipals, que en són un bon nombre: la Tècnica de l'Aigua, Medi Ambient, Anella Verda, Gestió de Residus, Mobilitat, Energia, Nomenclator, Benestar Social, Pobresa Energètica, Discapacitat, Seguretat Ciutadana, Protecció Civil, Igualtat, Infraestructures de Telecomunicacions, Sanitat i, finalment, els consells de districte.

A banda d'aquests espais de treball amb l'Administració municipal, la Federació participa activament a la Confederació Veïnal de Catalunya, i des de l'assemblea de març passat amb un membre en la junta directiva.

La FAVT és protagonista actiu també de la Plataforma en Defensa de la Sanitat Pública, de la Comunitat Educativa local, i de la Taula de l'Aigua i la seva campanya per la municipalització del servei d'abastament.

Impulsa així mateix el nou Espai per la Defensa del Drets Humans i Socials a Terrassa, amb una proposta per la promoció de la Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat, de la qual Terrassa és signatària. També participa en el recentment creat Consell d'Entitats d'Acció Ciutadana, en l'Associació Local d'Entitats per a la Inclusió Social (ALEI), i de la Xarxa d'Economia Solidària (XES), que promou formes d'economia no especulativa i sostenible.

DES DE 1927

100 Cerveces

Entrepans

Tapes

Cafè Bar

AMICS DE LES ARTS I JOVENTUTS MUSICALS

TERRASSA

C/Teatre 2, 08221 TERRASSA

93 783 51 37

La campanya de l'omnipresent Mina i la futura Consulta de l'Aigua

Taula de l'Aigua de Terrassa

La campanya de Mina per convèncer l'Ajuntament i la ciutadania de Terrassa perquè se'ls atorgui una nova concessió, ja fa uns quants anys que dura.

Curiosament, coincidint amb la presentació de la Taula de l'Aigua, l'11 de març del 2014, com impulsora de la municipalització de la gestió de l'aigua, la Fundació Mina va multiplicar per dos els recursos econòmics destinats a subvencionar activitats culturals, educatives, esportives, medi ambientals, etc., a la nostra ciutat.

A què és deu tanta generositat? Estan llençant la casa per la finestra? doncs no ... estan sembrant amb l'objectiu de recollir guanys i més guanys per als seus accionistes. Senyors i senyores, ha començat la compra de voluntats, les entitats culturals, socials o educatives reben trucades oferint-les subvencions; biblioteques municipals, com és el cas de la BD3 que, a la porta d'entrada, tenen el logo de la Fundació Mina, al costat mateix del de l'Ajuntament de Terrassa, a canvi d'una aportació de uns 500€ l'any per un fons bibliogràfic sobre el tema de l'aigua, utilitzen la xarxa de transport urbà i les marquesines dels autobusos per fer propaganda de Mina, donen subvencions per a la formació de socorristes de les piscines municipals, fan invitacions a totes les AA.VV. de Terrassa a la seu de Mina per explicar-los que ells són la millor opció, publiquen, previ pagament de 900 €, en la contraportada del Diari de Terrassa, un article dient que ells poden oferir la tarifa més barata, etc.

Dirigents de Montornès del Vallès i Mataró exposaren en un acte de la Taula de l'Aigua de Terrassa les experiències de municipalització de la gestió del servei, en el primer cas, i de gestió pública des que hi ha notícia, en el segon. Tot de proves i arguments en favor de la gestió pública, sense intermediaris.

Davant d'això, no és d'estranyar doncs que l'actual Director de Mina, el senyor Armenter, davant de la proposta de l'Alcalde de Terrassa de fer una consulta per decidir el tipus de gestió del servei, públic o privat, manifestés que acceptava el repte. Segurament comptava amb que la batalla li serà favorable, tenint en compte que l'enemic a batre és una plataforma ciutadana, sense massa recursos, que no pot comprar cap voluntat, com sí que poden fer ells. Cosa que, en qualsevol cas, mai ho faria la Taula de l'Aigua pels seus principis ètics.

I ara, ens trobem que es posa en marxa, amb un retard considerable, una plataforma digi-

tal participativa i una comissió d'estudi formada per tècnics de l'Ajuntament i partits polítics, que es plantegen definir en sis mesos quines poden ser les millors alternatives per a la gestió de l'aigua a la ciutat i fer pública tota la informació necessària perquè la ciutadania pugui decidir en una consulta.

Ens preguntem com es pot plantejar una consulta ciutadana a l'estil "Pilatos" sobre un dret essencial per a la vida humana com és l'aigua, quan durant 75 anys, ha existit una total opacitat sobre els costos reals de l'aigua i s'han produït talls d'aigua a famílies sense recursos.

Com es pot plantejar una consulta, com si es tractés d'una

campanya electoral en la que hi ha dues opcions (David contra Goliath): la continuïtat de Mina amb coaccions i amenaces a l'Ajuntament, o una altra que representa a la ciutadania organitzada per la defensa d'una gestió pública, transparent i participativa, amb escassos recursos davant la omnipresent Mina?

Si als informes tècnics, jurídics i financers, es sumen el control total dels ingressos i costos de la gestió de l'aigua per part de l'Ajuntament, i es dedueix que la millor opció és la gestió directa, ... estaran disposats a posar en perill aquesta alternativa sobre un bé comú, amb una consulta que pot estar viciada per la nova campanya

175 anys de Mina, on acabaran d'abocar tots els diners que facin falta per acabar de "convèncer" al màxim número de votants?

Com a la Taula de l'Aigua, exigim als nostres representants polítics de l'Ajuntament, que es posicionin a favor de la gestió directa del servei de l'aigua, alguns ja ho han fet, abans de que es convoqui cap consulta ciutadana, i demanem:

L'accés a tota la informació tècnica, jurídica i econòmica sobre la gestió de l'aigua de què disposi l'Ajuntament.

Se'ns garanteixi que no es farà cap procés de consulta, sense que s'hagi produït abans una compensació a favor de la gestió pública amb recursos de tot tipus, equilibrant la campanya de publicitat realitzada per Mina fins al dia d'avui.

La consulta només es podrà realitzar quan la ciutadania tingui ple coneixement dels avantatges i inconvenients dels diferents escenaris possibles de gestió.

Que la informació directa a la ciutadania sobre els diferents tipus de models de gestió arribi a tots els domicilis amb temps suficient per poder-los valorar i establir les màximes facilitats perquè l'emissió del vot es pugui realitzar en tots els centres cívics, dependències municipals i altres, de forma que tothom pugui exercir el seu dret al vot, a prop del seu domicili, amb les màximes garanties.

Sense aquests requisits previs, la Taula de l'Aigua es veurà obligada a abandonar els espais de participació i a denunciar la falta de compromís i transparència de l'Ajuntament de Terrassa.

L'auditoria ciutadana de l'aigua estudia greus il·legalitats en la gestió de Mina

Redacció

A banda l'opinió sobre la bona voluntat o cobdícia de les empreses privades, quan l'activitat d'aquestes té conseqüències socials i si el motiu o objectiu del negoci és quelcom tan important per a les persones com l'aigua, calen comptes clars i transparents.

Amb més motiu encara, si cal, si parlem de la gestió d'un bé de titularitat pública, la responsabilitat màxima del qual és de l'ajuntament i els equips de govern que la ciutadania vota cada quatre anys.

Per aquests motius, entre altres, l'Observatori Ciutadà Municipal de Terrassa ve promovent, amb el suport de col·lectius de la ciutat, l'auditoria dels comptes públics i relacionats.

La jornada de formació celebrada a principis d'abril fou un moment important del treball, lamentablement per confirmar que les coses estan pitjor que s'imaginava.

«Les concessionàries dels serveis públics són els cacics actuals» (dintre les quals hi ha Agbar, accionista majoritària de Mina de Terrassa), i han fet un

negoci econòmic i un instrument de poder del control d'aquests serveis que, com l'aigua, són drets humans bàsics; «un malson, un món al revés», assegurà en Fernando Urruticoechea, economista i interventor municipal, durant les jornades de formació per a l'Auditoria Ciutadana Municipal de l'Aigua a Terrassa.

Ara, a banda de consideracions sobre legitimitat o moralitat, afirmà l'Urruticoechea, el problema amb Mina és que, d'acord amb la llei i la jurisprudència constitucional espanyola, podria estar «cometent il·legalitats i delinqüent». Per diverses raons: la primera, perquè «és absolutament il·legal» extreure beneficis particulars, si n'hi hagués, de la gestió del servei.

Segon, perquè els procediments dels rebuts haurien d'estar totalment reglats, aprovats per la Junta de Govern o l'Alcalde, establint dates de cobrament voluntari, anunciats i cobrats després d'aprovar el valor cadastral, d'acord amb l'article 31-1 de la Constitució Espanyola, que diu que és una tribut, com l'IBI i altres del tipus de taxes.

Així mateix, afirmà en Urru-

Jornada de formació sobre l'auditoria de l'aigua, al centre F. Macià, amb F. Urruticoechea (amb bigoti)

OCM

ticoechea, seria «absolutament il·legal» que Mina pretengués cobrar rebuts impagats o tallés el subministrament. Aquesta és, en el cas, una «funció absolutament reservada a l'autoritat pública mitjançant el procediment exe-

cutiu definit en la Llei General Tributària». Per fi, però no menys important, per ser un ingrés públic, d'acord amb l'article 134.2 de la Constitució, la comptabilitat hauria d'estar clarament informada en el pressupost municipal.

La conferència d'en Fernando Urruticoechea ofereix elements molts i suficientment informats i importants que fan llum sobre la qüestió de la gestió dels serveis públics i les problemàtiques relacionades.

Es presenta el Consell d'Entitats per fer política i promoure la participació de la ciutadania

Redacció

“Som gent que portem ja temps, dècades, treballant a la ciutat; també vam ser protagonistes activament en el 15M”, explicà el Juan Martínez de GPENAT, en la presentació pública del Consell d'Entitats d'Acció Ciutadana el passat 21 d'abril.

La plataforma té com a objectiu “treballar per la regeneració democràtica, que entre d'altres passa per acabar amb la corrupció política, impulsar la transparència, polítiques en favor del bé comú i no servint a interessos privats”.

De fet, el Consell ja porta setmanes interactuant a nivell de ciutat. Va posicionar-se en favor de la figura de la Síndica de Greuges, tot denunciant deixadesa per part de l'equip de govern. També va convocar una concentració en favor dels refugiats de guerra i contra l'acord de la UE per fer-los fora d'Europa.

La proposta naixia i prenia forma en una primera crida el passat 14 de novembre. L'interès va ser immediat, i de seguida es va apostar “per la creació d'un espai on poder dur a la pràctica

un model de participació ciutadana basat en l'acció independent, col·laborativa i intel·ligent.”.

El que es busca és esdevenir un espai obert. “Nosaltres parlem de procés d'empoderament ciutadà, amb la intenció de crear espais més amplis de participació, que acabin esdevenint un parlament ciutadà, i que a hores d'ara és un espai indefinit”, deia el Juan.

No es tracta tant, però, de coordinar les entitats, “sinó de crear complicitats”, ja que l'autonomia de cada entitat en la seva pròpia tasca quotidiana i les seves reivindicacions queda fora de dubte. Es tracta de facilitar que s'emprenguin accions conjuntes en temes que es consideren transversals (com ara són l'aigua, l'educació i la participació), de crear instruments de comunicació i difusió continus

entre les associacions, tal com relatà la Dolors Frigola. També és un dels objectius que els posicionaments de les entitats tinguin més presència als mitjans, i més incidència política.

El Consell d'Entitats pretén mantenir la seva independència de qualsevol grup de poder i també dels partits polítics, per això aquests no poden formar-ne part de l'espai.

A més, l'espai promou tot un seguit de valors, com ara el de la Sostenibilitat, Dignitat i Drets Humans, Justícia social, Solidaritat i Democràcia, incloent-hi la perspectiva de gènere en tots els seus àmbits d'incidència”.

Un dels eixos de treball és el compromís per la municipalització de l'aigua, amb la Taula de l'Aigua al capdavant, que totes les entitats defensen obertament. Un altre dels temes d'interès prioritari és el seguiment dels processos de participació ciutadana, a través de l'OCM, una altra de les entitats adherides. Segons explicà la Puri Carmina, de la Comunitat Educativa de Terrassa, els temes relacionats amb la privatització de l'ensenyament i la sanitat pública, la transparència i la qualitat dels serveis públics, són altres aspectes que requeriran de la intervenció i el posicionament del Consell.

DIJOUS 12 DE MAIG, 19h. Casal Cívic de Ca n'Aurell

Presentació de l'informe preliminar de l'Auditoria Ciutadana en referència a les taxes de l'aigua

A càrrec de: OCM i Taula de l'Aigua de Terrassa

A Terrassa, també contra el 'cop d'estat' del PP, la banca i les elèctriques contra el dret a l'habitatge

“El govern de Rajoy ha demanat la suspensió de la Llei 24/2015 contra l'emergència habitacional i la pobresa energètica. Ha escrit una nova pàgina negra en la història dels drets fonamentals”, denuncien les entitats promotores de la ILP pel Dret a l'Habitatge. Això és un “cop d'estat del PP, la banca i les elèctriques contra el dret a l'habitatge!”. Per això, la PAH, DESC i l'Aliança contra la Pobresa criden a sortir “Totes al carrer!”

També a Terrassa, encapçalades per les activistes de la PAH, centenars de persones han realitzat cacerolades davant la seu del Partit Popular a la Rambla d'Ègara, els dies 18 i 27 d'abril.

En un comunicat fet públic hores després de l'acord del govern del PP, el 29 d'abril, les citades entitats afirmen que això és “un autèntic segrest de la democràcia orquestrat per la màfia financera i l'oligopoli elèctric”. És una acció, continua, que “indigna però no sorprèn, ja que la legislatura de Rajoy ha estat marcada per atacs continus a la població”, com va ser el rescat bancari de 100.000 milions d'euros.

Han atacat la Llei 24/2015, impulsada des del carrer mitjançant la ILP Habitatge, aprovada per unanimitat al Parlament de Catalunya el passat mes de juliol amb un suport social aclaparador de forma premeditada. “Aquesta ofensiva no és un atac improvisat. Té la clara intenció d'esborrar del mapa una llei que funciona, que ha canviat les coses, que ja és un referent en dret a l'habitatge i que ha inspirat a d'altres comunitats autònomes a legislar en el mateix sentit, com al País Valencià o les Illes Balears”.

Així les coses, subratllen, “el cop d'estat del PP ens porta a un escenari de carrer, a un escenari de conflictivitat. El missatge és que no permetrà que les coses canviïn i que tractarà d'impedir-ho. El missatge es de guerra oberta. I per tant la conclusió és òbvia: per poder garantir el dret a l'habitatge, i tants altres drets,

per poder fer polítiques públiques que responguin a l'interès general i a la protecció de les ciutadanes, cal neutralitzar el PP. Ells tomben les nostres conquestes: nosaltres hem de tornar el PP!”

El moment és greu, però la celebració d'eleccions el proper mes de juny podria produir un canvi en l'equilibri de forces. Les entitats acaben el comunicat “exigint al nou Govern que surti de les eleccions generals del 26j que retiri el recurs contra els articles impugnats, tal i com s'ha fet en altres ocasions i d'acord amb el compromís de que tots els partits, excepte el PP, van adoptar públicament el passat 20 d'abril”.

Mentrestant, Govern i entitats s'han posat d'acord en una proposta del propi president Puigdemont per tramitar una nova llei que garanteixi els drets que implicaria l'anul·lació de l'actual Llei 24. L'ajuntament de Terrassa dona suport a la proposta.

ENTITATS ADHERIDES AL CONSELL

- Associació Cultural Malarrassa
- Asociación de Inmigrantes sin Fronteras
- Associació Espai Democràtic Intercultural (AEDI)
- AVV Barri Segle XX
- AVV Ca n'Anglada
- AVV La Maurina
- AVV Sant Pere Nord
- Casal de la Dona
- Col·lectiu Aturats de més de 50
- Comunitat Educativa Terrassa
- Cooperativa Som Energia (Grup Local Terrassa)
- Economia del Bé Comú de Terrassa
- Espai de Defensa dels DDHH i Socials
- Federació d'Associacions de Veïns de Terrassa (FAVT)
- Grup d'Opinió d'Amics de les Arts
- Grup per la Protecció dels Espais Naturals de Terrassa (GPENAT)
- Iaioflautas Terrassa
- Observatori Ciutadà Municipal de Terrassa (OCMT)
- Observatori dels Drets Socials de Terrassa (ODST)
- Plataforma en Defensa de la Sanitat pública de Terrassa (PDSPT)
- Prou Barreres
- Taula de l'Aigua
- Unitat Contra el Feixisme i el Racisme de Terrassa (UCFR)
- Xarxa d'Economia Solidària de Terrassa (XES)

MALARRASSA

El periòdic independent i gratuït de Terrassa

COL·LECTIU EDITOR

Pep Valenzuela
Miquel Gordillo
Eli RodGüell
Jordi F. Fernández
Oriol Vicente

DISSENY I MAQUETACIÓ

Pep Valenzuela
Miquel Gordillo
Eli RodGüell

COL·LABORACIONS

Joan Tamayo, Adela Farré,
Jordi Sellarès, Salvador Pérez,
Miquel Mallafré, Montse del Río,
Antonio Machado, Àlex Castillo,
Lluís Paloma, Sidhe, Emili Díaz,
Isabel Ubach, Iván Carrasco,
Òscar Rocabert, Laura Mendiluce

PUBLICITAT

publicitat@malarrassa.cat

EDICIÓ DIGITAL

www.malarrassa.cat

TIRADA: 5.000 exemplars

DIPÒSIT LEGAL: DL B 2072-2015

IMPRIMEIX:

dbcoop
scl

L'ANC egarenca, 'Tot a Punt' per iniciar el procés constituent

L'any 2011 va ser una fita política al país. Si més no, com a mínim pel sorgiment del moviment 15M, senyal de canvis importants en l'escenari de forces polítiques, i el naixement de l'Assemblea Nacional Catalana, que esdevindrà motor del procés independentista al país. A Terrassa, com a la resta de Catalunya, l'ANC ha crescut vertiginosament i avui es comptem més de 3.000 simpatitzants que ja preparen una nova fase de mobilització: Tot A Punt!

Pep Valenzuela

L'Assemblea es va crear després del procés de consultes municipals per la independència. Com a moltes localitats, a Terrassa també un grup organitzador, dit Terrassa Decideix gestionà el referèndum popular. L'èxit de participació a les consultes impulsà la creació d'alguna entitat que donés continuïtat. Però això no estava a cap guió, es va anar resolent pel camí.

En algunes localitats, feta la consulta, el grup deixà l'activitat o restà a l'espera, mentre que en altres, com Terrassa, decidiren mantenir-se actives. L'Oriol Cabré, actual secretari del Secretariat local, recorda que en acabar la consulta, «encara no existia l'ANC, molta gent es va dir: això no ho podem deixar aquí, no es pot perdre». Van mantenir actiu el grup amb el nom de Terrassa per la Independència.

L'ANC es va crear poc després, arreu del país, amb unes 700 assemblees locals. Va ser una proposta sorgida en un debat entre grups de les consultes i via xarxes socials, amb molta participació. L'Esther Sancho, coordinadora local, explica que «anaven passant documents i s'anava treballant, molta gent, de tal manera que es va poder fer una cosa molt transversal, molt consensuada...».

Enmig de l'intercanvi de documents i el debat en xarxa, hi va haver un parell de plenaris de les consultes, a Sant Feliu de Guíxols i a Barcelona. «Com que aquí no ens vam desfer», diu la Cati Vilalta, també membre del secretariat, «la nostra participació va ser intensa. En aquest temps ens vam passar a dir Terrassa per la Independència, precisament el nom que després l'ANC va proposar per a les assemblees locals».

En el primer nucli, hi havia Òmnium Cultural i partits que apostaren fort, com CDC i ERC. Després va quedar la gent, les activistes i persones voluntàries. Quan es va crear l'ANC, al nucli egarenc hi havia uns 25 membres. Però, de seguida, el creixement es va accelerar. Recorda l'Esther com a data de referència la del 10 de març de 2012, amb la constitució formal de l'ANC al Palau Sant Jordi: «allò va ser com l'inici d'un creixement que ens va sorprendre, no només per les moltes adhesions formals, sinó també per treballar, d'activistes, i pagant quota de suport».

Altre moment de fort creixement va ser al març de 2014, quan el sindicat mafiós Manos Limpias va posar una denúncia contra l'ANC per «sedició» i «malversació de fons». Allò va excitar els ànims, «i la resposta va ser en massa. En poc temps vam passar d'uns 300 a 700 associats de ple

Mobilització de la Via Catalana a Terrassa, setembre del 2014

PV

dret, pagants», informa la Cati, afegint que actualment la xifra fluctua entorn als 750 membres. A part les persones simpatitzants i col·laborades ocasionals, amb les quals l'assemblea local arriba a un nombre total de més de 3.000.

A partir d'una autonomia bastant àmplia per fer i desfer, la base de l'estructura organitzativa és l'assemblea local. Aquesta elegix el secretariat, format per 7 persones que es responsabilitzen de l'organització bàsica (coordinació, secretaria i tresoreria) i les àrees d'intervenció o activitat: la de voluntariat, la d'actes (xerrades, presentació de llibres, debats...); relacions amb entitats i organitzacions i institucions; la de materials i distribució i, encara, la del local i una final dita de «singulars» o extres, quan cal improvisar i imaginar accions.

En sintonia amb el nivell d'adhesions, la participació ha estat intensa, les voluntàries han estat alerta per les campanyes i activitats, explica l'Oriol, responsable de l'àrea. Confessa, però, que darrerament, es nota, potser,

una mica d'esgotament. I és que el cicle de campanyes, eleccions i l'espera per formar govern, ha passat factura. Al temps, explica la Calala: «sembla com si hem arribat a la gent convençuda i s'ha produït una parada».

Full de ruta, independència 2017

L'assemblea general celebrada a Manresa el passat mes d'abril aprovà com a objectiu principal «augmentar la base social de l'independentisme fins assolir la majoria suficient», i que cal fer-ho «sobretot en base a treballar junt a diferents plataformes i moviments».

Així doncs, «potenciar el debat constituent entre la societat, amb la participació de diferents entitats i organitzacions socials», al temps que «mantenint alta la mobilització social que permeti, en un moment determinat, una resposta popular activa i pacífica front a les actuacions que qüestionin les nostres institucions, instruments d'autogovern i els valors democràtics».

L'ANC posà l'accent en la necessitat de mobilitzacions organitzades «amb altres entitats i moviments populars», en considerar que la «majoria social que permeti guanyar el referèndum de la constitució republicana» ha de ser una construcció a partir del «debat públic» entorn a les «definicions de polítiques socials, sanitàries, laborals, educatives, culturals, econòmiques i internacionals», amb «forces polítiques i organitzacions socials partidàries del dret a decidir: sindicats, entitats empresarials i socials».

Es proposa també la creació d'una Assemblea de Càrrecs Electes, que hauria de reunir-se «en els propers mesos. L'AdCE haurà d'estar preparada si es produeix un buit institucional per poder donar legitimitat democràtica i continuïtat al procés d'independència». Davant l'eventualitat d'escenaris de bloqueig, promouria una «mobilització del poble, de manera sempre radicalment pacífica i democràtica, proporcionada però contundent».

El Full de Ruta preveu que «al llarg del 2017 el Parlament de Catalunya proclami la independència», en sintonia amb les conclusions del procés constituent que començarà aquest mateix estiu. I com a colofó, la convocatòria de les «eleccions constituents», per entra així a «l'etapa de constitució de la República catalana».

Ampliar la participació, sumar forces per un país millor

En els darrers mesos, l'Assemblea ha anat preparant diferents eixos de treball, a partir dels consells territorial, sectorial i d'exterior, i totes les assemblees territorials i sectorials, un debat que va concloure amb una gran trobada, al novembre del 2015, que va tenir lloc a Terrassa.

Es van concretar tres eixos d'actuació: primer, ampliar la majoria social; segon, iniciar el procés constituent: definir quin país volem, en processos participatius, i «portar el resultat a les institucions, Govern i Parlament, per a que es pugui tramitar i concretar com a lleis i constitució», explica l'Esther. Finalment, subratlla, «l'ANC, a nivell polític, ha de preparar el que concretament és la desconexió, les accions que calguin per fer efectiva la voluntat general o l'obediència al país».

Ara, la feina clau és ampliar la majoria social. Per tant, intensificar i diversificar la presència al carrer, afirma l'Oriol, amb paradetes per tota la ciutat com les que van plantar-se en les altres campanyes, al centre i als barris, com La Maurina i Ca n'Anglada, també al Mercadal, llavors amb cinc equips de voluntaris.

Al temps, un l'equip coordinat per la Calala treballa els contactes amb les entitats. «Hi ha una feina feta», diu, «però que es pot ampliar molt amb el procés de discussió, i amb les mobilitzacions i activitats que realitzarem». «Certament», valora l'Esther, «el discurs ha canviat, el dret a decidir i votar ja és una etapa superada. Ara es tracta d'aclarir dubtes sobre allò concret que pot ser la independència».

Es tracta, assegura la coordinadora local, de coses ben concretes: «Per exemple, part d'aquesta feina, és col·laborar amb la PAH en la defensa de la Llei d'Emergència Habitatge, i també la participació amb la recollida d'aliments pel Rebost». Són activitats a tot el territori i per sectors, assegura l'Esther: «perquè volem la independència per millorar el país i la situació de la gent que és del país, que viu al país; òbviament no volem la independència per fer quelcom com aquesta Espanya però en català».

Per això el procés constituent serà fonamental, emfasitza la Calala, «per definir i concretar el país que volem; amb tota la gent, també els que no ho veuen, però que diguin com els agradaria el país, quin país volen». Més agosarat encara, el procés ho prepara la plataforma Reinicia, on a part de l'ANC hi participen altres organitzacions, com el Procés Constituent, el Parlament Ciutadà, Súmate i altres (www.reiniciacatalunya.cat), tot entenent que el procés «l'ha iniciat la ciutadania per diverses vies: en debats sobre el procés constituent i el país que volem o sobre esborranys de possibles textos constitucionals».

De fet, afirma la Margarida Boada, actual responsable de comunicació: «mentre Govern i Parlament debaten, nosaltres ja fa temps que caminem; pot ser que acabem nosaltres abans, hauria de ser així».

L'entitat prepara per començar aquest estiu una campanya, sota el títol de *Tot A Punt*, que serà l'inici efectiu del procés de debats i elaboració de la futura carta constituent. «Quan comencin els debats de debò», considera la Margarida, «segur que interessarà a tothom, qui es pot negar a dir la seva quan s'està dissenyant un nou país. No et pots posar d'esquenes, no?», emfasitza.

A la ciutat, l'ANC ja compta amb un bon nombre d'activistes i adhesions. Pel que fa a entitats, la xarxa de contactes és bastant tupida, amb diferents graus de proximitat o implicació.

PUNT D'INFORMACIÓ I TROBADA DE L'ECONOMIA SOCIAL I SOLIDÀRIA DE TERRASSA

Casal Cívic Vapor Gran
Ateneu Terrassenc
Passeig del Vapor Gran, 39
Divendres de 18 a 20 hores
terrassa@xes.cat

Ple municipal L'alcalde, a favor de la gestió pública i directa de l'aigua

Miquel Gordillo

La qüestió de l'aigua a Terrassa ha esdevingut una guerra més que no pas una batalla, ja que hi ha diversos fronts oberts. En el darrer ple de l'abril es visqué un altre capítol. Per ara, es constata que hi haurà una consulta ciutadana, i una comissió tècnica d'estudi per tal de dur-la endavant.

Sabem també que hi haurà una pròrroga a Mina per tal que continuï el seu servei després del 31 de desembre, ja que no es pot liquidar l'any i l'1 de gener fer el servei amb un altre model, «és impossible», manifestà el responsable de l'àrea Marc Armengol. Després de 75 anys de concessió, és obvi que s'ha fet molt tard en aquesta qüestió també.

La veu és unànime entre els grups de l'oposició, des de PP a CUP, malgrat que cada grup defensà models diferents respecte la gestió de l'abastament d'aigua. «Estem fent les coses tard i malament», amb incerteses encara en el mes de maig sobre quins són els béns reversibles de l'actual concessionària. Sense cap data encara per a la consulta, que com a mínim anirà a la tardor.

“Anem tard i malament”, recominen tots els grups de l'oposició a l'equip de govern en la qüestió de l'aigua.

D'aquesta forma, s'aprovà una esmena conjunta de tota l'oposició per tal que no hi hagués doble presència del grup del PSC en aquesta comissió, que prescindirà doncs de l'Alfredo Vega. Armengol esgri-

mia que aquest procés s'està fent amb la la participació de tothom, i que «no s'entén que digueu que anem tard i malament, quan vostès, que són majoria, podrien encapçalar aquest procés».

Així, sembla que començarà a caminar la comissió d'estudi per encetar l'estudi de les alternatives de gestió del servei públic de l'aigua, així com el procés participatiu que portarà a una consulta, que a banda de no tenir data, no se sap com es farà, amb quins plantejaments proposats i amb quins instruments, a banda d'una plataforma digital que està en període d'experimentació.

Consulta amb resultat vinculant

Davant les contínues demandes per què l'alcalde es definís, aquest prengué la paraula per manifestar obertament el seu posicionament: «d'entrada estic per una gestió pública i directa, però abans de prendre una decisió definitiva vull tenir tota la informació, i quin cost suposarà per a les arquitectes municipals». I subratllava també, «aquest alcalde va ser el primer a parlar d'una consulta ciutadana, i el resultat serà el que la ciutadania decideixi».

Els següents punts tractats donaven a entendre els conflictes existents amb la concessionària. S'aprovava desestimar el recurs interposat per Mina, confirmant així la decisió de la Comissió de Preus de Catalunya pocs dies enre, que pretenia pujar els preus per a l'any 2016.

Aquí, amb sorpresa de molts, la CUP s'abstingué. «No acceptem que Mina tingui poder tarifari» reblà la Maria Sirvent, i apel·là a les darreres sentències que avalen la titularitat pública de l'aigua. Respecte els talls de

Oscar Monterde pren possessió del càrrec de regidor durant el ple d'abril

Rafel Casanovas BCF

subministrament, considerà que «són il·legals ja que cap empresa pot donar de baixa cap servei públic, és l'ajuntament qui ha d'iniciar la via d'execució, en cap cas una empresa que no és la titular». «Ens doneu classes de complir la legalitat, i no ho entenc, quan és de sentit comú obeir-la, en defensa de la sobirania de la ciutadania». Amb el seu posicionament, es notà que la regidora assistí a les sessions que l'interventor Fernando Urruticoechea impartí en un taller recent sobre la qüestió, i organitzat per l'Observatori Ciutadà Municipal, i que també reflectim en la pàgina 4 d'aquest informatiu.

Un altre aspecte polèmic i que va comportar retrets vers l'equip de govern va ser a compte de la decisió de comprar 4 busos de se-

gona mà per incorporar a la flota de TMESA. Entraran en servei de cara l'estiu, quan arribin les altes temperatures, ja que no es pot esperar a les noves unitats, ja acordades, i que no arribaran fins al 2017. De nou, l'argument de la manca de previsió del govern es féu evident.

El vehicles costaran en total vint mil euros. Tenint el compte el preu d'un autobús nou, sembla una «ganga», o més aviat «ferralla», com s'atreuiren a descriure Carles Caballero d'ERC o Javi González de C's. No hi hagué però cap vot en contra, s'abstingueren ERC, CUP i TeC i C's.

Manca d'informació sobre el Consorci Sanitari

Terrassa en Comú va presentar una proposta en defensa de la sanitat pública i per un finançament adequat del Consorci Sanitari de Terrassa. La moció sortia arrel de l'etern dèficit fet públic per aquest organisme, i que afecten directament al servei públic als usuaris i als drets de les treballadores.

El grup demanava poder disposar de més informació sobre què passa dins del consorci. En paraules de Xavi Martínez, «és responsabilitat directa del consistori conèixer el seu estat i vetllar pel seu bon funcionament», i és al·lucinant que l'equip de

govern no exigeixi transparència en aquest tema», encara que les competències en salut siguin de la Generalitat. De nou l'alcalde, especialment xerraire en la sessió en comparació a altres, aprofità l'ocasió per manifestar la seva preocupació per l'estat del Consorci Sanitari. De fet, s'arribà a l'acord d'emetre un comunicat conjunt entre tots els grups.

En tot cas, TeC i CUP es queixaren de que les diferents esmenes presentades conjuntament per PSC, CDC i C's, desvirtuaven les propostes originals. Per a la Maria Sirvent el tema era clar: «estem davant la privatització encoberta», i «s'han estat infrafinançant els serveis públics».

Encara va donar temps, enmig de la immensitat de punts, que s'aprovés que 4,3 milions d'euros sobrants del pressupost de l'any anterior siguin destinats a diverses obres públiques. I per unanimitat, una proposta d'ERC-MES que instava a la promoció i protecció de l'ús de la bicicleta, i que permetrà la futura creació d'un registre de bicicletes i aparcaments més segurs.

En el ple ordinari de l'abril es produí una nova incorporació: s'estrenava com a nou regidor per Terrassa en Comú l'Oscar Monterde, en substitució del Marc Grau. Monterde va néixer a Terrassa l'any 1983 i és historiadore de professió.

En defensa dels treballadors de Mina

La plantilla de treballadors de Mina marxà des de la seu de l'empresa fins al Raval.

PV

Coincidint amb la celebració del ple d'abril, el sindicat CCOO organitzà una marxa en defensa dels drets dels treballadors de Mina. Tot plegat, davant un probable canvi en la gestió del servei.

En concret, CCOO i la plantilla de Mina demanaven un compromís explícit i real del manteniment i l'estabilitat dels llocs de treball, del

manteniment dels drets i condicions socials, de qualitat i de seguretat de tota la plantilla, d'acord amb el vigent conveni col·lectiu de treball de l'empresa.

Un altre ple etern... Cal modificar l'horari?

En ocasió del darrer ple de l'abril, es va aplicar el reglament, que diu que no pot acabar la sessió en el dia posterior. Això provocà, després de sis llargues hores, que s'ajornessin molts dels punts que restaven tractar de cara el proper ple. Entre d'altres: l'ampliació dels horaris de biblioteques, el suport a no obeir la LOMCE i també als ajuntaments investigats per l'Audiència Nacional i en suport al dret a decidir. O la iniciativa per millorar la salut sexual entre les joves i informació sobre les copes menstruals que la CUP anuncià.

La proposta sobre la taula i que els grups estan debatent: començar les sessions en horari matinal. D'altra banda, així es promouria més participació i seguiment per part de la gent, ja que a partir de les 9 de la nit, els regidors es queden sols a la sala de plens entre retrets constants i intervencions de vegades recargolades.

Plataforma per Educació en Economia Crítica

Sindicats, organitzacions i entitats socials, d'estudi, partits polítics i activistes han signat un manifest rebutjant l'educació financera als centres d'ensenyament que la Generalitat ha promogut d'acord amb bancs i entitats financeres i en favor d'una educació en economia crítica i plural.

Manifest:

Eduquem en una economia crítica i plural

Fora l'EFEC dels centres educatius

L'any 2013 el Departament d'Ensenyament va signar un conveni de col·laboració per posar en marxa un partenariat públic-privat (Generalitat de Catalunya, Institut d'Estudis Financers i BBVA, CaixaBank, Banc Sabadell, Santander i Caixa Enginyers, amb el suport del Col·legi d'Economistes de Catalunya i la European Financial Planning Association) i fer arribar, de forma gratuïta, l'EDUCACIÓ FINANCERA a tots els centres educatius.

Aquest conveni es diu EFEC (Educació Financera a les Escoles de Catalunya) i compta amb una borsa de voluntaris, treballadors/es de bancs i caixes, jubilats entre d'altres, que ofereixen un curs sobre la gestió dels pressupostos personals, la planificació financera i l'estalvi a llarg termini i com endeutar-se amb seny amb productes de crèdit.

Aquest programa, que ha tingut molta difusió per part dels mitjans de comunicació i del Departament d'Ensenyament, és presentat com una oportunitat per a que l'alumnat conegui els termes més comuns sobre finances i consum "intel·ligent". Enguany, un 25% dels centres escolars de tot Catalunya ja han realitzat aquests cursos i la intenció és fer-los extensius a la resta de centres per tal que quedi

consolidat en el currículum i en la pràctica educativa.

Però lluny de la propaganda i la retòrica amb què s'ofereixen aquests tallers, les persones que els imparteixen presenten el consum i l'endeutament com a pauta de comportament desitjable i el sistema capitalista com l'únic model econòmic possible, deixant de banda la pluralitat i el pensament crític imprescindible en tot procés educatiu i de desenvolupament personal.

El fet que el Departament d'Ensenyament promogui la presència d'aquestes entitats financeres a les aules (algunes d'elles rescatades amb diners públics), legítima el seu relat sobre les causes de la crisi, alliberant-les de tota responsabilitat i culpabilitzant les famílies de sobreendeutament irresponsable.

Les entitats, plataformes, associacions i sindicats sotsgnants considerem que l'educació sostinguda amb fons públics no es pot alinear amb el discurs de les entitats financeres que han estat un dels elements responsables de la crisi.

Per aquest motiu, fem una crida als centres educatius de Catalunya a que no sol·licitin aquesta formació de mans de la banca. Reclamem també al Departament d'Ensenyament que finalitzi el conveni signat amb l'Institut d'Estudis Financers i aposti per un altre tipus d'educació financera i d'aprenentatges més socials. Creiem que les perspectives de

l'economia crítica, la solidària, la feminista i l'ecològica haurien de ser integrades en el currículum oficial i ser impartides pel professorat del Departament d'Ensenyament.

Per tot això, també ens hem constituït com a plataforma PLEEC (Plataforma per una educació en economia crítica) i hem

decidit impulsar la campanya conjunta "Eduquem en una economia crítica i plural", per denunciar i fer conèixer la realitat d'aquest conveni, amb l'objectiu final de fer fora els bancs dels centres educatius.

Des d'avui ens posem a caminar i no ens aturarem fins aconseguir-ho: Sí, que es pot!.

Inicia campanya de mobilitzacions per l'educació pública

Els sindicats de l'ensenyament públic criden a la mobilització a tot el personal dels centres públics per manifestar el rebuig unitari a l'acció de govern de l'actual conselleria d'educació perquè:

Implica una política educativa clarament continuista que no afronta els problemes reals. Ha empitjorat les condicions de treball dels professionals. Impulsa el tancament de línies públiques de P3, rebutjat pel propi Parlament de Catalunya. La solució és reduir les ràtios, cosa que a més milloraria la qualitat de l'educació de l'alumnat. Imposa l'extensió del pla pilot dels nomenaments de substitucions o la definició de perfils de llocs de treball específics, que suposen la pitjor fórmula de concreció del desplegament de la LEC als centres educatius. Promou una avaluació externa opaca i injusta. Clara manca de voluntat política real per evitar l'aplicació de la LOMCE a Catalunya, així com per revertir les retallades.

Per això, exigeixen:

-El retorn a l'horari lectiu: 18h a secundària i 23h a primària.

-Substitucions de tot el personal des del primer dia i des de l'1 de setembre.

-Retirada l'extensió del pla pilot dels nomenaments i de la definició de perfils de llocs de treball específics.

-Cap tancament d'aules a l'ensenyament públic i reducció de ràtios

Amb aquests objectius inicien un procés de mobilitzacions aquest mes de maig que tindrà continuïtat el curs vinent, convocant a manifestar aquestes reivindicacions de la comunitat educativa i, en concret, dels professionals que treballem en l'educació.

Opinió Llegir Eugeni d'Ors, i després anar a la Fira Modernista Pere Roca

«Fira Modernista de Terrassa» és un títol tòpic, avorrit i benestant. Com tots els -ismes, avui n'hi ha moltíssima demanda. Aprofitem però, un esdeveniment popular com la fira per parlar d'un dels personatges més importants per a la filosofia catalana (filosofia catalana?!): Eugeni d'Ors. La plantilla habitual, pròpia de l'estil de treballs d'institut que s'obliga a fer als estudiants, ens portaria a dir que Eugeni d'Ors va participar del Modernisme per impulsar el Noucentisme. Diríem després: «el Noucentisme va substituir el Modernisme». I més: «el Noucentisme va sorgir com a reacció al Modernisme» (és per reflexionar que tinguin tan èxit solucions així). Però, realment, ¿de què estem parlant? ¿Què es movia en la cultura catalana de finals del XIX i inicis del XX? S'acabaven unes xifres i en començaven unes altres; en tota societat això sempre fa sortir a la llum tendències, inquietuds i teories. S'acabaven els 1800 i d'entre aquells que gaudien del privilegi de llegir i escriure per gust (pocs) en destacà un grupet que es va fer famós al país per una mena d'alliberament creatiu voluntariós i militant. Començaven els

1900 i aquella explosió cultural va esdevenir oficial, com una manera de solidificar les formes del nou temps. Un personatge carismàtic i influent, Prat de la Riba, va liderar el procés («liderar el procés», ¿us sona?). Els fruits els havia de recollir «la nació» («nació» i «nacionalitat» eren termes de moda a Catalunya, de fet ho han estat fins fa poc, que s'ha provat de substituir-los per d'altres més «moderns»...), que era com dir La Lliga. D'Ors, amic de Prat de la Riba, es va convertir en el representant més important de la branca intel·lectual de tot això. Política a banda, la seva filosofia és interessantíssima.

Va fer de filòsof (encara que a les facultats de filosofia catalanes significativament sigui un desconegut) perquè va inventar-se tota una terminologia com a fonament d'un sistema de pensament. Hi ha una obra peculiar que es diu La filosofia de l'home que treballa i juga. És molt recomanable per aquells qui el vulguin descobrir com a creador de pensament. És atrevida filosòficament parlant. Allí explica què vol dir per ell filosofar. Se serveix de dues paraules: el treball és la

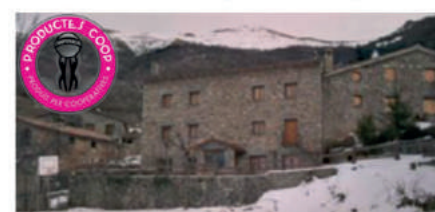
força que posem en escarrassar-nos absolutament per tot, encara que sigui per moure un braç. El joc és fer això amb ritme, amb perseverància, com qui fa esport. Ell mateix parla de la paraula anglesa sport, que en aquella època tot just començava a circular. D'Ors vé a dir que la gimnàstica mental és una manera de viure del tot quotidiana. I pot ser molt saludable; acció i reflexió, esforç ben encaminat. Es tracta d'una lluita pensativa contra l'ensopiment; viure vol dir vèncer tota mena d'hostilitats quotidianes —i n'hi ha moltes, tot ho són!. L'esperit possibilita tot els elements hostils al nostre servei i la cultura fa unir tots els esforços de la humanitat en aquest sentit. Prescindir de l'esperit és l'ascesi i prescindir de la cultura és, en el fons, el que fan els romàntics. D'Ors encerta quan bandreja una cosa i l'altra. Contra això, parla de filosofar segons el seny, paraula que s'ha fet arquetípa a Catalunya, però que si fem filosofia hem de desestereotipar. Ell diu que el seny fa la mateixa funció a la vida que la digestió fa al nostre organisme. El seny d'Ors és l'element que permet la lluita contra la vida al mateix temps

que permet la vida. Aquestes paradoxes són molt pròpies de la metafísica; allò irracional existeix al món en general i és la base mateixa de la raó, però aquesta ho combat essencialment. Això s'ha d'entendre bé, amb calma no costa. Els raonaments no han de ser necessàriament científics i han de poder fer front a la realitat irracional i a la subconsciència que sobrepasa els límits de la consciència. Convé reforçar la consciència, ens hem d'adonar de

les coses. L'organització filosòfica és circular precisament perquè harmonitza contrasentits, acaba allí on comença, comença allí on acaba. Dominar-ho —dominar-nos— sense caure en el parany del cercle viciós és el repte del pensament, amb esforç mental és possible; l'objectiu és no veure-ho tot rodó. I sobretot: és molt útil per no deixar-se influir pel benestar dels -ismes, ni tan sols aquest «modernisme» que es rememora alegrement per Terrassa.

Vine a la Vall de Ribes!

Senderisme. Esquí. Trekking. BTT

Alberg de Bruguera Cal Nuri

Per a grups fins a 30 persones

234 € grup/nit. Ús exclusiu

Descomptes especials

+ info: 937364722
info@eina.cooperativa.coop
www.albergdebruguera.cat

l'eina
COOPERATIVA

1 de maig Per la renovació sindical, lluita pels drets i llibertats

Capçalera de la manifestació de Barcelona, convocada per CCOO i UGT

CEDIDA

CCOO: res a celebrar, és jornada de lluita

No hi ha «res a celebrar, sinó a reivindicar, ja que per molt que es digui que és el dia dels treballadors, aquesta segueix sent una jornada de protesta, de denúncia, d'esperança», declarà en Joan Carles Gallego, secretari de les CCOO de Catalunya, tot indicant, potser, una línia intransferible no només pel sindicalisme, sinó en general com a persones.

Gallego fa referència a la pobresa, i afirma que on aquesta hi és «la llibertat individual es fa difícil d'exercir i on hi ha desigualtat, la democràcia política es dissol». Fa pocs anys, potser hom hauria pogut pensar que les paraules d'aquest dirigent feien referència a algun país del món explotat i empobrit que s'anomena com a Tercer Món, però no. Hom parla de l'Estat espanyol i de Catalunya. «Estem instal·lats en una profunda crisi social, producte d'unes polítiques servils als interessos d'una minoria que fa créixer la pobresa salarial i social i la desigualtat».

I aquí rau la qüestió. Com escrivia recentment el secretari comarcal del mateix sindicat, Enrique Rodríguez, «la classe treballadora seguim pagant les con-

seqüències de la crisi i de les decisions dels governs», encara i que les xifres macroeconòmiques mostrin un panorama de creixement. En definitiva, cal posar-s'hi en Política, perquè en el paquet van les reformes laborals de PSOE, al 2010, i PP, al 2012.; la llei mordassa, amb la qual han encausat més de 300 sindicalistes, el salari mínim, la negociació col·lectiva, la sanitat, les pensions i els drets bàsics.

Assegura en Rodríguez que cal atendre l'emergència social i establir una renda garantida, però que aquestes i altres polítiques del tipus són necessàries per sortir del pas; però el futur demana «polítiques que garanteixin accés a treball estable, amb drets i amb condicions laborals dignes».

En Gallego va insistir en denunciar «les polítiques neoliberals dominants», que «santifiquen i imposen l'explotació i el guany privat sense escrúpols, la cobdícia sense vergonya i la mercantilització i l'individualisme sense miraments». I emfasitzà que cal «la lluita contra tota injustícia social, sigui on sigui», al temps defensà «la condició assalariada» i «l'exigència de canvi polític».

Els canvis en el model productiu i la legislació laborals han comportant un trencament total de les bases del pacte social vigent durant les darreres dècades, a partir de la liquidació de drets del treball. Les declaracions dels sindicats a l'entorn del darrer 1 de Maig mostren un canvi clar d'actitud, però o perquè, l'afiliació sindical cau i el prestigi de les organitzacions també. Tothom reconeix que cal posar-se al dia.

UGT: cal una ofensiva sindical

«Nova ofensiva sindical» a partir d'aquest 1 de Maig, anuncià el nou secretari general de la UGT catalana Camil Ros, en sintonia amb aquesta declaració en favor de la represa de la combativitat. Els debats i resolucions del darrer i recent congrés, celebrat a Terrassa, ja apuntava clarament en aquesta direcció. També el congrés estatal d'aquest sindicat i l'elecció d'en Josep Maria Álvarez com primera veu del mateix estarien en sintonia amb aquesta aposta per la represa de la combativitat.

L'escenari no deixa marge i la nova direcció ugetista ho veu clar: «la crisi ha estat la coartada perfecta perquè la dreta —emparada pels organismes europeus i internacionals que predicaven la necessitat de retallades de «despesa» i polítiques d'austeritat— dismantellés el nostre ja feble Estat del Benestar i esculpís a cop de destrall un mercat de treball a mida dels desitjos de la patronal més reaccionària i passada de moda, aquella que continua pensant que el futur està en competir amb la Xina en drets laborals i salaris en lloc de competir amb els països més avançats amb innovació i qualitat».

Ha passat la crisi, diuen, però no l'atur; i la pobresa creix. La feina que es crea és en condicions de precarietat absoluta, sense cap tipus de garanties. En aquest context, reconeix en Ros, és més necessari que mai plantejar-se una «ofensiva sindical, des de la unitat d'acció» per «recuperar els drets que ens han manllevat». Però això, reconeix, demana «noves regles del joc, més democràtiques, que reequilibrin les forces al mercat de treball i a les taules de negociació, així com unes administracions que actuïn d'una manera ferma i decidida contra el frau empresarial».

Aquesta perspectiva planteja, però, alguns desafiaments que fins ara havien anat quedant a banda i que demanen atenció ineludible. D'una banda, fer propostes d'organització del creixent precariat i treballadores en atur (la nova classe obrera segons alguns). D'altra, concretar els detalls de la necessària intervenció en el canvi de polítiques al país. Perquè no sembla que tinguí molt camí mirar i esperar que l'equilibri de forces parlamentari trobi el seu punt d'estabilitat, que a més pot no ser el de la majoria de treballadores.

CGT: l'alternativa, amb acció directa i autogestió

«Estem recuperant el sindicalisme de conflicte, d'oposició. No ho fem perquè tinguem ganes de bronca, perquè el nostre caràcter sigui d'anar a la grenya. Ho fem, simplement, perquè vivim en un estat d'explotació permanent», afirma l'Ermengol Gassiot, secretari general de la CGT Catalunya, veí de Terrassa fins fa poc temps, per cert.

Des d'una altra perspectiva, de vegades molt enfrontada amb les línies seguides pels altres sindicals, en Gassiot considera que «el temps de la queixa ja ha passat», perquè a més «ens hem cansat d'esperar». Però no hi ha en la proposta de la CGT un mirar enyorat. Confessa el secretari que estan canviant: «Canviem perquè volem que la nostra no sigui una lluita merament testimonial. Si la fem, i la fem, és perquè volem aportar solucions a una diagnòsi compartida per una gran part de la classe treballadora». Però aquesta perspectiva demanaria reconèixer que cal «recuperar la raó de ser del sindicalisme, (...) el que per la força dels fets es va convertir en l'espai de l'acció política de la nostra classe».

La situació que hom viu, d'altra banda, no és només res-

ponsabilitat del Capital. Gassiot apunta corresponsabilitats en la «socialdemocràcia i el règim del 78».

Els nous sindicats dels que ara tothom en veu la necessitat, proposa, han de fer servir les «vies legals/institucionals, com les denúncies a inspecció o al jutjat i l'acció dels comitès d'empresa». Però, alerta, el tret diferencial i que permet la coherència amb la intervenció social, ha de ser potenciar «l'acció directa» com a forma de de construir «l'autogestió col·lectiva de la

vida social».

En definitiva, l'Ermengol i la CGT plantegen que els mitjans han de ser coherents amb els objectius, que no poden ser només que els que es proclamen i defensen obertament. I els mitjans, avui més que mai només es poden «fonamentar en una base horitzontal, autònoma i assembleària», a tots els nivells i tot arreu. Res massa lluny d'allò que cada dia guanya més espai com a programa o propostes de la dita regeneració democràtica, sobirania popular o procés constituent.

Bloc CGT, a Sabadell, amb la convocatòria unitària

CEDIDA

Manifestació, a Sabadell, de la coordinadora Vallès Anticapitalista

CEDIDA

Tienda&Outlet Teixidors

Raval de Montserrat 130
8221 Terrassa T. 93 780 08 00
botiga@teixidors.com

Les cooperatives de treball catalanes decideixen el pla d'actuació fins el 2018

Redacció

La Federació de Cooperatives de Treball Associat de Catalunya (FCTC) celebra l'assemblea anual el passat 15 d'abril, en un ambient d'optimisme, tot i els problemes que caracteritzen la situació actual després de la crisi. O, precisament, perquè en un context tan difícil com aquest, l'entitat més representativa de les cooperatives catalanes no podia menys que celebrar el fet que durant l'any 2015 l'ocupació en el sector va augmentar en 2.000 persones, completant així un nombre total de 44.000 persones treballadores en règim cooperatiu. En total, el creixement entre els anys 2010 i 2015 ha estat d'un 10%.

D'acord amb dades presentades pel president de la Federació, en Perfecto Alonso, a més de la significativa creació d'ocupació, que representa un 4,5% respecte a l'any anterior, les cooperatives de treball haurien facturat durant l'any passat un total de 6.000 milions d'euros, el que significa quelcom a l'entorn del 2% del Producte Interior Brut total català.

D'altra banda, subratlla en Perfecto Alonso, les cooperatives són més que organismes econòmics, són també organismes socials. Pel seu funcionament, democràtic i assembleari, i pels seus objectius i forma de relació amb les altres entitats i persones. Aquestes característiques fan de

les cooperatives organitzacions més aptes i millor preparades pels reptes de futur econòmic i socials. Opinions a banda, les afirmacions del president de la FCTC tenen base, entre d'altres, en els resultats d'un estudi de la pròpia Federació segons el qual, les consumidores, compradores i usuàries de productes i serveis «expressen un alt grau de satisfacció en relació amb els productes fets per les cooperatives».

De totes formes, encara i les dades positives, Alonso declarà que les cooperatives han d'obrir-se més a la societat; fer-se més visibles. En definitiva, la proposta de treball cooperatiu és molt més acorde amb els temps que vivim. Per més que, tantes vegades, hom constata que allò del treball digne, el comerç just, la producció ecològica i socialment sostenible són encara molt més desig que realitat, i que cal molta lluita. Però, aquest és també terreny propici pel cooperativisme.

Senyal dels canvis o al menys de la voluntat, en l'acte inicial intervingueren la presidenta del Parlament de Catalunya, Carme Forcadell i el regidor i primer tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Barcelona, Gerardo Pisarello.

Molt clara i explícita aquesta posició en el cas del regidor Gerardo Pisarello, que va destacar la importància del cooperativisme en la història de Barcelona i Catalunya. Pisarello afirmà que l'actual majoria municipal no

Perfecto Alonso, Carme Forcadell i Gerardo Pisarello a la taula d'obertura de l'assemblea anual de la Federació.

L'ocupació en les cooperatives de treball catalanes ja supera el nivell previ a la crisi.

considera el cooperativisme tan sols com un àmbit econòmic i social complementari; sinó, molt més, com una opció alternativa en la situació actual, amb "la fallida de l'economia financera".

L'equip de govern actual, informà en Pisarello, aposta pel cooperativisme com a motor de la que defineixen com a «economia plural». Defensà la necessitat d'un «sector econòmic públic fort que pugui exercir lideratge sobre l'economia privada»; al costat

tot considerant-lo un agent del canvi positiu. En aquest context s'enmarca per tant la creació del comissionat municipal de l'Economia Cooperativa Social i Solidària i els plans que aquest organisme desenvolupa.

Un dels aspectes que destacà el Tinent d'Alcalde va ser el del paper que han de jugar les cooperatives i les empreses de l'economia social i solidària en general a l'hora de les adjudicacions de treballs municipals i contractes pú-

d'un fort sector econòmic cooperatiu,

blics en general. Pisarello reconegué que des de fa molt temps, són grans empreses, moltes vegades transnacionals, les que dominen en aquest àmbit, i això, més enllà dels posicionaments ideològics, té repercussions greus socialment parlant.

La presidenta del Parlament de Catalunya, per la seva part, recordà que fins i tot l'ONU considera les cooperatives com a eines per a la construcció d'un món millor. Tot relacionant cooperativisme, valors republicans, democràcia, fraternitat i l'ajuda mútua, Carme Forcadell afirmà que el cooperativisme és una alternativa viable i necessària.

El futur de les clàusules socials davant els tractats comercials TTIP, CETA i TISA

Domènec Martínez, sociòleg. Membre del grup de treball de clàusules socials de la XES Terrassa

Com ja s'ha informat en aquests mateixes pàgines el nou municipalisme està impulsant les clàusules socials per aconseguir que la contractació pública tingui molt present els criteris ètics, socials i ambientals. Un espai de gran potencialitat si tenim en compte que la contractació pública a Espanya representa un 18,5% del PIB, segons l'Observatori de la Contractació Pública de Saragossa.

Amb la entrada en vigor de la directiva europea del 2014 es va obrir una via jurídica (superadora de reticències i dificultats normatives) al servei de les administracions públiques per fer de la compra de bens i serveis un agent actiu en les polítiques de redistribució de la riquesa, d'igualtat i de qualitat ambiental. La inserció de col·lectius en dificultats, la promoció de la igualtat de gènere i la qualitat de l'ocupació, són aspectes prioritaris. Però no és un camí fàcil.

L'Ajuntament de Terrassa va aprovar al Plenari del mes de novembre del 2014 la inclusió d'aquests criteris en la contractació pública. Es va consolidar un procediment (obert el 2011) per fer de la compra pública un

instrument al servei de la responsabilitat social i ambiental. Com s'ha fet públic des de la XES, volem conèixer ara el seu impacte en el pressupost del 2015 (ja liquidat), i els mecanismes per eixamplar la seva dimensió, fent que cada vegada sigui més visible la contractació de les empreses i les entitats que promouen l'economia social. És a dir la seva implementació i avaluació.

Però per fer que la compra pública amb criteris ètics guanyi pes a la societat, es fonamental el seguiment i la mobilització social. Principalment davant de tres amenaces, la primera, les inèrcies i el burocratisme mal entès (davant les incerteses millor no fer res). La segona, el poder dels lobbis més potents (les grans corporacions) constructores, bancs i companyies elèctriques "convencionals", que dominen el mercat de les compres públiques. La tercera, molt lligada a l'anterior, les regulacions que s'amaguen sota els acrònims coneguts com TTIP, CETA i TISA.

Anem a pams. Aquesta sopa de lletres acull un conjunt de tractats transatlàntics (entre EEUU i la UE), actualment en fase de debat, que afecten a temes clau com la "definició de serveis pú-

blics" (serveis socials, aigua, correus, normativa digital...), "l'harmonització de regulacions", i els "entorns previsibles". Ras i curt. Es vol crear un gran mercat transatlàntic a on les multinacionals i les grans corporacions, mitjançant la "cooperació reguladora", volen eliminar lleis de protecció ambientals i de salut, (principalment de la UE), amb la coartada que "limiten i posen pals a les rodes" l'activitat comercial. A tall d'exemple i seguint aquesta lògica "l'harmonització" de productes prohibits en cosmètica (1.328 substàncies identificades per la UE, davant de les 11 prohibides pels EEUU), vol dir per les companyies operadores que cal "simplificar" les lleis i eliminar les prohibicions. Més indefensió dels consumidors.

Anem pels "entorns previsibles". Significa que cap llei podrà afectar les expectatives "legítimes" dels operadors econòmics. Posem un exemple, una ciutat vol municipalitzar el servei de l'aigua. Si aquestes lleis prosperen, caldrà "reconèixer" com aquesta decisió pot afectar als "beneficis i expectatives legítimes" de les grans multinacionals. No és cap hipòtesi. És conegut que l'estat de Bolívia ha estat

denunciat per empreses nord americanes davant de "tribunals d'arbitratge" per haver nacionalitzat determinats serveis, com l'aigua.

En definitiva, són lleis "acords de reconeixement compartit", li diuen, que volen eliminar la capacitat legisladora dels governs i les directives de la UE, que puguin afectar els interessos privats. La seva divisa és la següent: "Allò que és bo per les grans empreses, és bo per la societat". Resum. Més poder pels que avui ja tenen molt poder. Un escenari perillós. Si guanyen poden eliminar el terreny explorat i iniciat per les clàusules socials.

Finalment. I aquesta és la part positiva: encara hi som a temps,

és possible guanyar la batalla. La negociació entre EEUU i la UE està entrant en una fase decisiva. A moltes ciutats europees s'ha denunciat al carrer i a moltes institucions de govern local i regional que el TTIP, el CETA i el TISA, no tenen res a veure amb un acord de comerç, ben al contrari és un intent de crear un nou mercat interior bicontinental, allunyada dels governs democràtics i de la ciutadania. Són un risc per a la democràcia i els drets socials. Per això celebrem que la primera trobada europea de municipis que s'han declarat lliures de TTIP tingui lloc a Barcelona, els dies 21 i 22 d'abril. Un signe esperançador dels nous temps. Municipis compromesos i una ciutadania activa.

L'Heura Producció ecològica i de proximitat al Vallès

Com a empresa de l'economia social, L'Heura pretén la recuperació de l'entorn agrícola periurbà, a través de l'agricultura social. Una línia no gaire present malauradament a la nostra comarca, i que per als seus impulsors és una aposta ideològica i de transformació social.

Miquel Gordillo

L'Heura va començar com a centre de jardineria el 1994, de la mà de Jordi Sala. Tenia l'objectiu de crear llocs de treball per persones amb risc d'exclusió laboral. I aquest objectiu s'ha mantingut amb el pas dels anys. «Al principi feiem només jardineria. Més tard però, vam investigar altres activitats, i ens vam centrar en agricultura. Sent jardiniers treballarien al camp, que passaria a ser més fàcil per nosaltres, pensàvem!», explica la Sònia Sala, gerent de l'Heura. «Ens vam adonar però que l'agricultura és un producte, no un servei com la jardineria. Ara estem estabilitzant-nos, després de molta feina».

Des de fa tres anys, han fet un

La producció de l'Heura està enfocada a producte de temporada per a la venda directa i en circuits de proximitat. Treballa per una producció agrícola artesanal.

salt en la producció ecològica. «El nostre és un projecte empresarial, que es fa amb coherència amb el nostre ideari», apunta la Sònia. Així, des del 2013, l'empresa ha esdevingut una horta amb més de 4 hectàrees destinades a la

producció ecològica i de consum de proximitat.

Estan ubicats a Can Salas, a Terrassa, (carretera entre Matadepera i Sabadell): tota una finca llogada on hi ha la seu social, l'agrototiga de venda directa (oberta de dilluns a dissabte), i els horts, d'uns 2000 metres quadrats, destinats exclusivament al conreu de producte de temporada. Aquí acudeixen els escolars de P2-P3 fins a batxillerat, els quals a través de la seva oferta pedagògica s'hi apropen al món del camp i del pagès. «Véuen a tocar les plantes, olorar la terra, planten enciams i tornen per veure com han crescut», relata el Marc Montlló, responsable de la línia d'horts.

Ara també conreen i reaprofiten un espai de 4 hectàrees a Torrebonica, també integrat a l'Anella Verda. És aquí on es produeix gran part de tot allò que es comercialitza, i que dóna feina actualment a sis treballadors per al camp, la logística i la distribució. «Eren terres en desús, així que estem recuperant i netejant aquesta terra», ens explica el Marc. Allà tenen ara el centre logístic, amb una gran càmera frigorífica, i la producció gran de l'explotació. «Contribuim a generar activitat

Horts educatius de l'Heura a la finca de Can Salas

MG

econòmica, un altre dels idearis que emana de l'Anella Verda». «Després d'un any de les primeres plantades, estem a punt d'obtenir el certificat ecològic que atorga el Consell Català de Producció Ecològica (CCPAE), què ràpid passa el temps...»

L'hort està enfocat a producte de temporada per a la venda directa i en circuits de proximitat.

«Tenim un equip d'atenció psicossocial que fa l'acompanyament a les persones que necessiten suport, i adequen les tasques que fan a l'hort», descriu la Sònia. «Evitem anar a buscar la contractació de només 3 mesos. Per això fem diversitat de cultiu, també d'estiu, que miri de compensar la feina feta.»

L'Heura distribueix els seus productes a cooperatives de consum de les poblacions del Vallès -a Terrassa, a Kopikua i a la Coope Candela-, a diverses botigues ecològiques i restaurants, també de Barcelona. Aquesta de fet és la seva filosofia i coherència: mantenir l'ideari de l'agricultura social i ecològica, i tenir el màxim de repercussió en l'entorn més proper. **Enxarxats amb productors de la**

comarca

«Al Vallès Occidental no hi havia pràcticament res. Som els únics que fem horta ecològica certificada, dins del municipi de Terrassa», relata el Marc. «Ara disposem de més de 4 hectàrees per anar creixent en aquest sentit. Malgrat això, i com a ideari del seu projecte, a l'Heura aposten per una agricultura de pagès i a petita escala, per recuperar la producció artesanal. «No competim, col·laborem amb altres productors i fem circuits curts, ens intercanviem coses que no trobes a l'entorn de la comarca. És la manera de que al final oferim fruita i verdura amb pocs quilòmetres, amb poca petjada ecològica». No volen caure en el model d'exportació, ara vivim això amb la moda eco a tots els súpers.

Els projectes pedagògics són diversos i variats. L'espai serveix també per atendre els escolars, també els estudiants de l'Escola d'Hostaleria de Mossèn Homs, i fan col·laboracions amb el Màster d'Agricultura Ecològica de la UB. «La nostra explotació és oberta, qui vulgui pot accedir i tocar l'horta», rebla la Sònia.

A banda de la interacció amb altres productors, formen part de PIC Vallès, la plataforma que entre d'altres organitza la Fira Agroecològica a la comarca, el passat 17 d'abril a Terrassa, amb molt èxit de participació. També estan a la plataforma d'entitats socials ALEI. En aquesta línia, contribueixen amb iniciatives promogudes des de l'administració, com ara recuperar varietats autòctones de la col brotonera.

Centre de jardineria L'Heura

Masia Can Salas

Crta. Sabadell-Matadepera Km. 6,4 08227 Terrassa

www.heura-cet.cat

heura@heura-cet.cat

Estan canviant els hàbits de consum alimentari?

És un fet obvi per qualsevol persona amb certa edat que faci una mirada enrere les darreres dècades. «S'ha perdut cultura culinària i agrícola, i és molt difícil competir amb preus quan s'ha entrat en certes dinàmiques en el sector. La major part de la gent acaba comprant on és més econòmic», observa el Marc. «Per nosaltres és bàsic recuperar aquesta cultura, no es veuen massa camps treballats en el nostre entorn, dominen els camps en desús i els polígons.»

«L'agricultura que va al volum, en general, és molt mecanitzada, sí que crea més llocs de treball (en crea menys per superfície cultivada), és una producció molt intensiva, per ells tant és vendre a majoristes de Noruega. Requereix requereix una gran capacitat d'inversió, amb actors grans que rebenten els preus, o t'hi adaptes o mors» continua. «Per exemple, arriba molta mongeta seca de la Xina a meitat de preu». Segons el Marc, la realitat és crua i s'ha de ser conscient: «el mercat alimentari global no està adreçat a generar aliments, sinó a guanyar diners, i si no, per què es llença la major part de menjar que es produeix?»

«La veritat és que a nivell de venda costa entrar en eixamplar el mercat ecològic i que la gent gast

en menjar més saludable». Tot i així, els impulsors de l'Heura veuen que «l'oportunitat és bona, sobretot a un lloc com Terrassa on hi ha una manca d'oferta agrícola i ramadera, però es necessita fer inversions, i protegir donar suport al petit comerç», diu el Marc. D'altra banda, «apostar per vendre només producte de temporada és molt radical, poca gent ho ofereix, per què la gent demana mango tot l'any.»

D'entre el perfil de consumidors d'ecològic, la Sònia constata que «tenim consumidors de caire ideològic, i després persones amb malalties, que fan un canvi de dieta i busquen un menjar molt més saludable. Hi ha altra gent que busca un producte diferent quant a frescor i sabor. El circuit curt ens permet collir fruita més madura, el gènere es va renovant ràpidament, molta gent ve a buscar aquesta salut», remata el Marc.

Com no, una de les línies de treball del projecte és promoure un millor coneixement d'allò que mengem. «Aquí expliquem com s'han de cuinar i com conservar els productes. Veiem que la gent jove torna a dedicar un temps a comprar i a cuinar, sembla que va canviant la mentalitat un altre cop, explica optimista la Sònia. «És cert que molta gent ha fet el canvi de xip pels fills».

gestcoop
SCCL

Centre de formació i gestió a Cooperatives i Societats Anònimes Laborals del Vallès Occidental

- Constitució de societats
- Comptabilitat
- Assessorament laboral
- Capitalització de l'atur
- Assegurances
- Estudis de viabilitat
- Gestió social
- S.L. i autònoms

C/ Torrent, 146, baixos
08225 Terrassa

Telèfon
93 780 28 88
93 780 29 44

Telf. directe laboral
93 175 99 13

Comptabilitat
93 175 99 17

societats@gestcoop.cat
www.gestcoop.com

La Coordinadora, abril d'assemblea i Culturassa

Aquest mes d'abril la cultura popular ha viscut dos moments importants a la ciutat: la celebració de la Culturassa, per sisè any consecutiu, i l'assemblea de la Coordinadora de Grups de Cultura Popular, organitzadora de la mostra i que compta ja amb 35 colles. Tot plegat, una il·lusionant mostra de força i vitalitat.

Pep Valenzuela

Amb més de 35 anys fent castells i actiu membre de la colla dels Minyons, en Ramon Codinas ha estat elegit president de la Coordinadora de Grups de Cultura Popular i Tradicional de Terrassa. Va ser a l'assemblea del passat més d'abril, just després de la celebració de la Culturassa, la festa d'aquest món a la ciutat.

Encara que massa jove per ser fundador de la colla, des del 1981 puja als troncs i s'enorgulleix d'haver ocupat «llocs de molta de responsabilitat com a casteller, i això m'ha fet estar molt implicat». Tot plegat, una gran satisfacció de jugar un paper interessant, al temps que, d'altra banda, «això implica una regularitat, militància, una constància que m'ha fet estar molt lligat amb aquest món». Membre en diverses èpoques de la direcció i de la tècnica de Minyons, ha portat l'arxiu de la colla i més de 10 anys la revista. Està vinculat als treballs de la Coordinadora des de que es va crear, al 2010.

«Coneixent-nos tots i sent

molt propers, crec que la cultura popular és una manera de viure, un model de vida es podria dir, sí, això, un model de vida la cultura popular», resumeix en Codinas, que treballa com a professor de plàstica en una escola d'educació especial. Recorda que quan es va crear la coordinadora, «era una cosa que n'havíem parlat molt i que s'anava al darrere, tants grups a Terrassa i cada vegada n'hi havia més, i és un patrimoni, un llegat molt important i d'alguna manera s'havia de crear un espai així, per coordinar, impulsar, enfortir encara més».

La seva entrada com actiu de l'entitat no va ser per elecció, com ara, «havia parlat amb el Manel Tomàs i li havia dit que si calia per fer alguna feina que comptés amb mi». Clar que sempre hi ha hagut la connexió amb Minyons, «encara que a la junta no es participa com a representant de cap colla, estàs allà per treballar per tota la cultura popular». De totes formes, a les assemblees, no a les juntes, el vot és de les entitats.

En tot cas, substituint en Carles Llongueres, dels Ministrils, acabà com a vicepresident en els darrers dos anys, però «perquè

El Drac saluda als visitants de la Culturassa 2016

algú ho havia de ser i ja està».

A l'assemblea d'aquest any, d'altra banda, havia arribat el moment en què la meitat de la junta (per estatuts només es pot estar dos mandats de 3 anys) havia de deixar pas. En Manel Tomàs, president, n'era un. I la candidatura d'en Ramon va tenir molt bona rebuda. En tot cas, la gent que surt continua vinculada, «els exjunters els enganxarem i no els deixarem escapar», assegura.

El balanç, afegeix, es va aprovar molt bé. Allò de més valorat és la Culturassa, «aquesta mostra que es fa de tots els grups i entitats de cultura popular que sembla que pugui ser una festa, però és una fira d'aquests elements». Explica en Ramon, que vénen tècnics de cultura d'altres ajuntaments a conèixer els grups i contractar-los per les festes. A part, «és un dia que fem germanor, coneixença i contacte, que socialitzem amb la gent dels altres grups».

L'altre projecte en marxa és el local del Condicionament, on es vol crear un centre de la cultura popular. També la festa de l'home dels Nassos, que no existia, i ja s'ha fet tres anys. Estan treballant també amb molt d'interès en la

creació d'una colla de nans amb vida pròpia, a partir del nombrós grup existent i que no para de créixer.

Fa dos anys, la Junta assumí la coordinació dels nans, tot i que els balladors segueixen sent el jovent de l'agrupament escolta Torrent de les Bruixes, ja fa 30 anys. La idea és crear una colla Nans de Terrassa, que s'autorganitzi, amb una diada de la colla important, «perquè n'hi ha tants i és fantàstic, mirar d'aprofitar el dia d'elecció del Capdipat de l'any».

Un altre dels projectes a treballar és el d'una taula dels grups de foc, «n'hi ha molts, entre diables i bèsties, amb necessitats comuns, sobretot de coordinació. Caldria crear una bona plataforma, i farem el que calgui».

En tot cas, el tema estrella, ja citat, és el centre de cultura popular. Amb dues necessitats diferents: la primera, local d'assaig i de magatzem, alguns grups ja ho fan servir. L'altra, és crear el centre d'interpretació de la cultura popular, un lloc per visitar les figures, on hi hagi activitat i caliu de cultura popular, obert al públic en general. Ara hi ha un projecte de l'Ajuntament, fins i tot han començat a fer obres, tot i no haver

consens al Ple municipal.

Per fi, un tema començat però que no acaba de trobar encaix és el de la presència de la cultura popular a les escoles. Explica en Ramon que en algun moment totes les escoles busquen els grups, o els grups ofereixen a les escoles tallers i mostres. La idea, però, és crear algun material i proposta del conjunt de la cultura popular terrassenca portar a les escoles i que el puguin incloure en els seus programes pedagògics i de lleure.

S'ha parlat d'una «maleta pedagògica amb tots els elements característics a dintre: faixa, gralla, forca, bastons...», però cada vegada estem tirant més cap a les eines digitals: pantalles digitals, powerpoints, jocs, tot el que és ja del segle XXI. Estem treballant sobre aquestes propostes».

A la Coordinadora n'hi ha actualment 35 grups de cultura, d'allò més variat. Diuen que a Terrassa n'hi ha més grups que a d'altres llocs; n'hi ha molts, afirma en Codinas, «però no sé si la proporció és superior a d'altres ciutats», matissa. En tot cas, «és una mostra de l'associacionisme català en general, posat en moltes coses, amb una riquesa brutal. Sens dubte que som afortunats», emfasitza.

Castells al final de la jornada festiva, a la Masia Freixa

La Xemenia, nou grup de cultura popular

«Som una nova entitat cultural i popular. Creiem que hi ha un espai cultural a la nostra ciutat que està orfe, i cal un espai on poder-nos aixoplugar i fer actes, presentar les propostes, idees i actes que volem fer». Així presentava el passat 22 d'abril en Jaume Maeso La Xemenia, a les portes del Museu Nacional de la Ciència i la Tècnica de Catalunya.

Els fundadors del grup són joves, però ja compten amb trajectòria en el moviment associatiu local, tan cultural com social i polític. Alguns en són membres de Minyons, del Drac Baluk i altres colles o grups, com els Carboners. El projecte tampoc no és d'ara mateix. Ja fa uns tres anys, afirmà en Maeso, que pensaven en «fer quelcom per millorar les festes populars de la ciutat, per millorar i donar impuls a tot això amb que tenim relació», i molt concretament «recuperar festes perdudes. Volem donar-los aires nous i nova força».

La Xemenia neix amb projectes. Començaran amb un curs de gralla per a gent que no pertanyi a cap colla o grup. Ho faran amb un curs d'iniciació, començant de zero, i un altre de perfeccionament, tots dos el dimecres al vespre, amb el reconegut professor del Maresme Pol Ducable.

Un altre és la reactivació de la festa de Sant Joan, «a veure si fos possible aquest any, estem demanant permís i veient-ho amb gent d'Òmnium Cultural, amb la flama del Canigó, per donar-li més vitalitat. Volem fer fer un sopar, amb envelat i revetlla, com es fa a molts pobles i ciutats». A més, pensen també en la festa de la Castanyada i el Cap

d'Any, «que siguin més populars».

En Xavi Muñoz, vocal, apuntà que després vindran altres projectes, i afirmà que La Xemenia «està oberta a propostes d'altres festes i activitats, sempre del vessant de la cultura popular i tradicional».

Amb més ànims, forces i joventut que mitjans materials o econòmics concrets, conviden a participar en l'associació, que es reuneix de moment al local dels Diables de Ca n'Aurell. També se'ls pot trobar a les xarxes, tant a la web com al perfil de facebook i altres.

Compten, així mateix, amb les relacions amb grups de cultura, com s'ha dit,

i entitats que els ofereixen local i suport pel primer curs de gralles. De fet, asseguren que la iniciativa ha estat molt ben rebuda en general. També per la Coordinadora de Grups de Cultura Popular, amb la qual tenen «bona relació», afirmà en Jaume Albalade, secretari i relacions públiques.

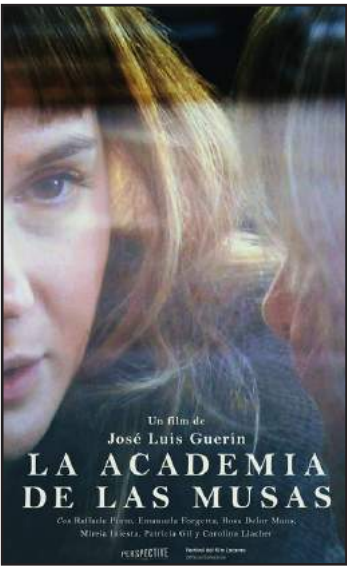
«Ens coneixem, però som independents, creiem que estan més dedicats a coordinar els grups, però nosaltres anem per altra banda», subratlla, tot afegint: «No volem treure la feina a ningú, nosaltres no ens hem plantejat entrar a la cordi, si ells ens ho diuen i fa falta podríem entrar, tenim molta disposició; segur que hi haurà ajuda recíproca i bon rotllo, però nosaltres volem fer coses que no hi eren i omplir un buit».

RACÓ DEL CINÈFIL

Hi ha alguna anormalitat al cinema català i espanyol?

Emili Díaz

Aquí, al costat nostre, en el molt proper Portugal, Miguel Gomes filma la monumental *Las mil y una noches*. Es tracta d'un llargmetratge en el qual el director busseja de forma molt original —i mai vista abans— en la dura realitat social, econòmica i política del seu país. A la llatina Itàlia, Nanni Moretti cerca conciliar, amb *Mia madre*, les emocions més íntimes amb l'irrenunciable compromís social del seu cine. En la veïna França, Jacques Audiard

guanya la Palma d'Or de Cannes amb *Dheepan*, un dur retrat del drama sagnant de l'emigració que en aquests moments està vivint Europa. Des d'Alemanya, Christian Petzold desplega, amb el film *Phoenix*, una duríssima dissecció de la memòria històrica alemanya, tràgicament atrapada avui pel ressò que representa l'ascens de diferents grups neonazis i d'extrema dreta arreu del país. A Hongria, László Nemes, amb el film *El hijo de Saúl* ens torna a portar al forat negre dels camps de concentració, amb una insòlita i radical aprofundiment en el controvertit territori de la representació de l'horror i de la barbàrie del nazisme. Des de la llunyana Síria (aquesta altra ferida que sagna amb devastadores conseqüències en el món actual), O. Mohammed i W. Bedirxan ens envien doloroses cartes audiovisuals dintre del film *Syria Self Portrait, Silvered Water*. Podríem afegir infinitat d'exemples més, com la radiografia del depredador mercat laboral en la França actual que representa el film *La ley del mercado*, de Stéphane Brizé; i molts altres, com les obres recents de Joachim Pinto, Chantal Akerman, Frederick Wiseman, Sergei Loznitsa, entre d'altres. Tots aquests directors han vist circular aquest any els seus títols per

tota mena de pantalles, inclosos els festivals i el cinema *on line*. I anem acabant amb una resposta a la pregunta que dona títol a aquest escrit: hem de dir que sí, que hi ha “anormalitat” en el nostre cinema, lamentablement. Cal dir que, no obstant, que també en Espanya estan sorgint obres —no gaires— que, almenys, s'atreveixen a cercar amb entusiasme nous camins per al cinema, com signades per José Luis Guerín (*La academia de las musas*), Jonás Trueba (*Los exiliados románticos*) o Marc Recha (*Un día perfecto per volar*), per citar només algunes de les més innovadores i valentes. Pel·lícules que es fan càrrec de que alguna cosa està canviant en el cinema del present immediat. Sembla, doncs, que també “succeeixen coses” en l'àmbit del cinema espanyol, potser de forma tímida. No per falta de talent, hem d'entendre que aquests directors de casa nostra estan treballant moltes vegades en condicions molt adverses (manca de finançament públic i privat) i sota polítiques que fan molt de mal a la cultura en general i al món del cinema en particular (un IVA cultural del 21%), i que no s'assemblen en res a les polítiques que se segueixen en matèria cultural a França.

ENRIC SOLER RASPALL

El viatge quotidià

El viatge quotidià

Quan un comença una nova secció, penso que té el dret i l'obligació d'explicar el títol de la mateixa: i més encara quan el capçal de l'article és el mateix. Ho intentaré tot seguit: queda exempt de demostració empírica que els viatges, generalment, ens fascinen. Qualsevol que s'hagi exercitat en aquesta disciplina de “l'anar més enllà”, ho sap. El fet de transcendir casa nostra, obrir noves portes, deixar enrere el confortament del que ens és conegut i llençar-nos al món, a l'aventura, encara que sigui per obligació o per feina (i més encara quan és per gaudi), viatjar ens produeix un cert “vertigen”, un formigueig a les cames, un rau-rau a l'estómac que, com el pànic escènic, no acaba de passar mai del tot.

Però això no sempre és així; ni sempre és ben bé així...

Cada dia ens movem. Poc o molt, caminem, pedalem, conduïm (o deixem que ens duguin, dalt de transports públics de tota mena). Fem recorreguts, molt o poc coneguts, rutinaris la major part de les vegades que ens semblen monòtons i és precisament aquesta rutina la que ens fa caure en un parany maquiavèlic: potser, certament, tot ens sembli cada dia el mateix: però cal adonar-se (i quan viatgem ho fem, perquè el mateix viatge se sosté en aquesta mateixa premissa) que tot és diferent (encara que ens sigui prou conegut). La repetició d'un itinerari, no per massa conegut resulta ser sempre “el mateix”. Ja ho diu Perejaume quan apunta, a “La repetició i l'oblit”, que:

Em sembla que per aconseguir que la memòria signifiqui força i no pas càrrega resulta convenient de saber oblidar, de mirar d'aprendre'n.

Si transitéssim per primera vegada per aquests nostres camins quotidians que ens són tan coneguts: com ho veuríem? Com ho viuríem? Atès que el fruit major d'un viatge és una sensació (o un cúmul de sensacions arraimades), ¿quant més plaent no seria adonar-nos que, vist amb la mirada d'un turista que res no sap ni de nosaltres ni del nostre entorn, *embodcadament*, percebéssim tots els meravellosos canvis que ens són imperceptibles? Si fóssim capaços (podeu fer l'experiment: de fet us insto a fer-ho) de donar-nos temps per vagarejar, per “interioritzar” el caminar: el temps d'aprendre a veure les coses velles com a noves, amb la mirada sempre inquieta de l'infant que rescabala totes les sensacions de la vida, doncs d'això se'n nodreix: d'aturar-se i mirar, simplement mirar i veure, sense més ni més, el que passa al nostre voltant, llavors podríem entendre la fascinació dels turistes que venen de tan lluny per visitar les esglésies de Sant Pere o el Parc Natural de Sant Llorenç del Munt o el monestir de Montserrat, etc: tot això i tot el que ens envolta en la nostra quotidianitat (els carrers i places, els transport, la gent, les ombres i els matisos, els dies de pluja, de fred, el brogit de les festes castelleres i el repicar dels bastons sobre les llambordes...) ho hem incorporat a la nostra vida diària i ens n'hem apropiat, sí, però perdent la capacitat de la fascinació; per això la importància de “l'ull fotogràfic”, capaç de saber veure el que ens és imperceptible. Potser hem d'aprendre a gaudir de la novetat del que ens és quotidià i deixar-nos meravellar per aquesta màgia que tots duem a dins. Així, cada dia serà nou, cada desplaçament un nou viatge i cada jornada podrà esdevenir “un gran dia” (com vaticinava amb encert el cantant).

Feu vostre el viatge quotidià i llanceu-vos als carrers!...

Demà, tot ho veureu diferent.

CAMINS I MUNTANYES

Hospital de Sang:

Coll d'Estenalles - La Mata - Coma d'en Vila - Coll de Boix - La Cort Fosca - Hospital de Sang - Tornada

Secció de Muntanya Okupes Terrassa

Situació: Bages
Accés: Km. 15 Carretera de Terrassa a Navarcles
Població propera: Mura
Punt de sortida: Coll d'Estenalles
Horari total: 3 hores
Alçada màxima: 929 metres
Època recomanada: Tot l'any
Material necessari: Calçat adequat, aigua, gorra, crema solar (segons l'estació de l'any) i llanterna
Atenció: prendre precaucions per la llarga exposició al sol, segons l'estació de l'any

Iniciem l'itinerari al Coll d'Estenalles. És el punt més alt de la Carretera de Terrassa a Navarcles, aproximadament al quilòmetre 15. En aquest punt hi ha el Centre d'Informació del Parc Natural. A l'esquerra, una pista ens menarà cap a la Casa de la Mata, avui també convertida en Centre d'informació.
10 min. Casa de la Mata, important pagesia del s.XII, situada a l'alçada del Coll d'Estenalles. La masia estava equipada amb les dependències pròpies d'una casa de camp dedicada a les feines agrícoles i forestals i a la ramaderia. A pocs metres hi ha la capella de Sant Jaume. A l'entrada principal, trobem la gran era i, a la part de llevant, l'antic pou de glaç, actualment habitat com a cisterna.
13 min. Tot seguint la pista, arribem al Coll de Garganta. Per llevant baixa un camí que ens menaria fins a la carretera, per ponent surt un camí cap a la Font Freda i el torrent del mateix nom. Continuem fent pujada pel camí vell.
05 min. Al capdamunt de la pujada, a l'esquerra, s'inicia un camí en direcció migdia, que ens duria sobre el Morral de Llop. El deixem i seguim el camí ample.
05 min. Del camí principal surt una bifurcació, per la qual discorre el GR5, el deixem estar, però el farem de tornada, i seguim pel camí ample sense desviar-nos cap a la Coma d'en Vila. Les primeres dades que ens han arribat d'aquest establiment humà daten del 1341. Trobem la petita bassa i tot seguit traces de l'era. Les restes d'aquesta casa es troben molt abandonades. Tot seguit agafarem el corriollet que surt de l'entrada del mas i que discorre sota l'ombra dels

alzinars, a voltes amb clapes més assolellades.

08 min. Arribem a l'Alzina Bonica o del Vent. A mig camí entre el Coll de Boix i la Coma d'en Vila, espectacular exemplar d'alzina molt visitada pels excursionistes.

07 min. Tot seguint el pedregós camí sense desviar-nos, arribem al Coll de Boix. Entre el Coll de Tanca i la Coma d'en Vila, a l'encreuament del camí dels Graons de Mura amb el de Mata-rodona. Des d'aquest indret podrem gaudir d'unes impressionants vistes. Un cop aquí agafarem el camí que ens queda mes a la dreta —el qual ens menaria a l'Era dels Enrics—, però per deixar-lo immediatament i agafar un altre que trobem de seguida a l'esquerra i que fa un suau descens.

20 min. Arribem a un encreuament en el que per l'esquerra ens arriba un camí des del Coll de Tanca i uns pocs metres més endavant surt un caminet cap a les agulles de Mata-rodona. Davant podem gaudir de l'esplèndida vista del Turó de la Fosca, amb la característica Alzina del Norbert —que ja fa temps que és morta— presidint el cim del turó.

Agafem el camí que, vorejant la part baixa del turó, ens portarà a la Cort Fosca. Tot seguint aquest pedregós camí arribem al final d'un roquer. Davant nostre veurem el camí que arriba a Mata-rodona des de l'Espluga, salem un petit graó, girem a l'esquerra i seguim unes piles de pedres que marquen el camí. Un xic mes avall en saltem un altre. Ens decanem cap a l'esquerre on trobarem, entre els boixos, un petit corriol que ens portarà sobre unes roques, des d'on baixarem a la Cort Fos-

ca. Tot el camí, que transcorre pel mig d'una garriga plena d'estrepons, és ben senyalitzat. Queden situats sobre la cinglera, de cara a Montserrat.

10 min. La Cort Fosca. Al costat de l'Hospital de Sang, al terme de Mura i a la contrada de Mata-rodona, prop de la carena de la Fosca, trobem aquesta cova i a dins podem gaudir de l'aigua fresquíssima de la Font del Rossinyol. A pocs passos de l'entrada, també trobarem una pica que recull el goteig d'aigua que cau del sostre. Un xic més avall, entrem a l'Hospital de Sang, un indret que rep aquest nom perquè, durant les guerres carlines, aquest racó de la nostra muntanya va fer les funcions d'hospital per als carlins. Aquesta cova és una curiositat natural, ja que en realitat és un gran esvoranc que travessa la roca de banda a banda. Completament dissimulada dins d'una canal, aquesta cavitat denota haver estat habitada durant molt de temps, ja que els seus accessos són closos per sengles murs. Segurament també fou utilitzada pels pilers en els anys en què es produïa carbó vegetal a la muntanya. L'accés és un xic difícil per als qui no coneixen el terreny, ja que està amagada i fora de la vista.

Per tornar refarem el camí fins al Coll de Boix. Un cop allà, en lloc de tornar pel camí que duria a la Coma d'en Vila, seguirem el GR5 pel camí que baixa cap a l'esquerra. Aquest caminet baixa cap un torrent i al remuntar-lo tornem a des-embocar al camí que hem fet d'anada que no deixarem fins arribar al Coll d'Estenalles.

LITERATURA

Un rugit màgic contra el patriarcat

D'entre les moltes injustícies que corquen el continent africà, una de les més flagrants i que clamen més al cel és la marginació, opressió i explotació que pateixen les dones. Diàriament, a tot arreu, ja sigui en el món rural o en l'urbà, ja sigui per causes religioses o d'organització socio-econòmica.

Jordi Sellarès

Les dones, siguin nenes, adultes o velles, tenen reservat un paper d'instrument merament reproductiu, quan no són tractades, simplement, com a objecte sexual. I si bé aquesta situació es pot extrapolar a la que es viu a tants d'altres zones del planeta, en les societats ramaderes o agrícoles poc avançades aquest paper s'accentua.

Partint d'aquesta premissa, Mia Couto (1955), escriptor moçambic, un dels més importants en llengua portuguesa de l'actualitat, mentre ens descriu una història inspirada en fets reals, un diari de caça, construeix un relat que voreja l'estil de les rondalles a la vora el foc, com aquelles amb les que els ancians expliquen l'origen del món a la quilla.

A un llogarret de Kulumani, al nord de Moçambic, els atacs de lleons a persones han augmentat de manera tan alarmant, que les autoritats locals decideixen organitzar una partida de caça, dirigida per l'Arcàngel Baler, fill d'una nissaga de caçadors de Maputo, la capital.

Entrecreuant-se amb el diari de l'Arcàngel, hi trobem la narració de la Mariamar Mpepe, filla de Gènic Mpepe, un dels rastrejadors de Kulumani. I és sobretot a través del seu relat, del seu present i sobretot dels seus records, que la veritat, injusta

i dolorosa, es va desplegant davant nostre. Perquè sabem que les víctimes de Kulumani hauran estat tot dones i noies, víctimes d'un mal ancestral, d'una mena de venjança mítica i alhora simbòlica que va més enllà d'un simple atac d'animals salvatges.

Serà sobretot a través de les veus femenines, els personatges més potents d'aquest relat, com la Mariamar, la Hanifa Assulua, dona de Gènic Mpepe i mare de Mariamar, o la Naftalinda, dona de l'administrador local, que la història s'anirà bastint amb seus elements més tristes i punyents. Les seves veus aniran creuant les línies imperceptibles entre allò real i allò mític, en una mena de rondalla màgica gens amable, per denunciar, no sense ressentiment, el paper de la dona en aquella societat, la seva marginació total dins l'esfera privada, sempre sotmeses i a la mercè de la voluntat dels homes. A través d'aquestes dones —i del que expliquen a l'Arcàngel— anirem coneixent alguns elements del passat màgic i mític d'aquesta terra, quan el Creador encara era una dona i s'encarnava en totes les mares de la terra.

La confessió de la lleona és una novel·la que ens explica una història gens agradable, la situació de la dona en una societat rural ancorada al passat, a les supersticions, on l'estigma del poder matriarcal ancestral i primigeni se'ls hi fa pagar amb escreix, i on molt pocs s'atreveixen a aixecar la veu contra aquest rol submis. Aquesta veu, al final, sorgirà en forma de rugit,

un rugit màgic, d'entre les ombres que pocs homes s'atreveixen a penetrar. Però més enllà d'aquest clam o crit enrabiat en defensa dels drets de les dones, La confessió de la lleona és una història emotiva, evocadora, plena de lirisme i de simbolismes en els quals ens podem emmirallar cada dia, siguem d'on siguem. És una d'aquelles històries que et reconcilien amb la literatura en la seva forma més primordial, la de les rondalles màgiques.

Mia Couto teixeix un relat trist però que, gràcies a la magnífica traducció de Pere Comellas, aconsegueix escalfar el nostre cor i ànima fins a convertir-se en un llibre d'aquells que no s'obliden fàcilment i que es pot recomanar a tothom sense cap por a equivocar-se. És un text que entra sol, suaument, amb fluïdesa, però que després de cada capítol ens fa aturar a reflexionar. Crec sincerament que tothom hauria de llegir La confessió de la lleona, una experiència que pot fer despertar consciències i fer reconèixer que cal canviar la manera de relacionar-nos, no només entre nosaltres, sinó també amb tot el nostre entorn, amb la nostra terra i tot el que hi viu. Perquè encara que aquesta història estigui ambientada al Moçambic rural, ens hi podem reconèixer en tot allò de que parla.

Finalment, només queda agrair la tasca d'Edicions del Periscopi per haver-nos permès descobrir aquesta petita joia, una altra més en el seu sumptuós catàleg. Ja estem esperant la següent!

Fitxa bibliogràfica

La confessió de la lleona

MIA COUTO

Traducció de PERE COMELLAS CASANOVA
Edicions del Periscopi
Barcelona, 2015
215 pàgines

especulacionsapeudepagina.blogspot.com.es/LA MICRONÈSIA,
EXPULSATS
DEL PARADÍS

Iván Carrasco Montesinos

El meu idíl·lic i petit paradís resultava ser un racó de l'infern.

Oliver Sacks

Del paradís a l'infern gràcies a l'home blanc. El que ha passat a les illes de la Micronèsia durant els últims 500 anys exemplifica a la perfecció tot l'horror que ha causat això que ens entestem a anomenar progrés. Encara avui, quan pensem en les illes del Pacífic, ens imaginem unes platges paradisiàques plenes de nadius amables i liberals, en el bon sentit de la paraula, però algunes d'aquelles illes que seduïen a mariners i artistes són avui llocs abominables en els quals ja no hi viu ningú: la radioactivitat els ha tornat inhabitable, són Txernòvils que no s'esmenten. Els atols de Johnston i Bikini, per exemple, són abocadors d'escombraries radioactives i sense cap cuirassa protectora.

Des que al segle XVI va arribar-hi Magallanes, amb una altivesa que li va costar la vida, l'Occident progressista no ha portat a aquelles terres sinó calamitats, una darrere una altra i, cada una, pitjor que l'anterior. Primer, les malalties dels blancs, que van delmar poblacions senceres; després la plaga dels conqueridors i els missioners: eren caníbals i això va ser suficient per sotmetre'ls sense cap mirament; i per últim, ja al segle XX, van arrasar-les sense cap contemplació tant els japonesos com els ianquis, menyspreant els seus habitants i els seus costums, amb prepotència, usant-les al seu capritx i, en el cas dels ianquis, utilitzant-les per realitzar proves atòmiques. Com si l'atol de Bikini fos seu, van expulsar als habitants nadius com a gossos i, apa!, a tirar bombes atòmiques com si fossin coets de colors. Alguns dels seus habitants van intentar tornar-hi a principis dels 70, però encara quedava molta radioactivitat.

A l'illa de Guam, un «bon» dia va caure pluja àcida i, juntament amb ella, unes boletes gracioses amb les que els nens es van posar a jugar. Malauradament després es pegaven a la pell i no hi havia manera de treure-se-les, i després... les seqüeles encara són palpables. El gran Oliver Sacks ho va explicar a *L'illa dels cecs al color*, on narra la seva estada a l'illa, com tracta amb els nadius i com els admira mentre que el seu menyspreu cap als nous amos ianquis creixia fins a la indignació. Després d'acabar de destruir les poblacions, sotmeses als japonesos que les havien conquerit a canonades, es van fer els amos de mitja illa, van plantar les seves bases militars, van portar les seves armes nuclears, van establir els seus insuportables controls i van fer fora als legítims pobladors, que ara no poden ni visitar els seus cementiris ja que han quedat dins de la zona militaritzada.

Els habitants de totes aquestes illes vivien innocents i feliços, i van ser agredits com nens indefensos. És la maldat repugnant que sempre triomfa, perquè en el que sí hem progressat és en l'art de matar al proïsme, i encara millor si és a traïció. Per això molts generals llorejats haurien d'estar davant el Tribunal de la Haia pels seus crims contra la humanitat, el seu abús de poder, el seu menyspreu per l'entorn i per la vida, com si tinguessin patent de cors per matar i contaminar: és el cor de les tenebres que es repeteix i es repeteix.

YANUNCAY

AGENDA MLRS

CONSULTA TOTES
les ACTIVITATS de TERRASSA

PERSPECTIVES LLIBERTÀRIES

El Comitè Invisible: de hackers, comunes i insurreccions

Josep Maria Casasús

A tall de presentació, sols un nom: Comitè Invisible. I les seves diverses publicacions, que segueixen un fil subterrani, gairebé clandestí, que enllaça amb la Internacional Situacionista i la crítica de la societat de l'espectacle; la darrera és *Als nostres amics* (2014).

La seva fama mundial la degueren a *La insurrecció que ve* (2007); a partir d'ella, muntatges policials i polemistes mediàtics van intentar encolorir-los l'identificador «subjecte terrorista».

«La crisi no és un fet econòmic, sinó una tècnica política de govern». A les tècniques de govern semblaria que merament hi oposarien —en una lectura superficial (diguem-ne periodística) de les obres esmentades— un elogi de la insurrecció per l'amor a la insurrecció. Efectivament, els diversos capítols d'*Als nostres amics* van encapçalats per indrets i dates de revoltes: Atenes 2008, Oakland 2013, Istanbul 2013... i, és clar, també les places del 15M. Les insurreccions contemporànies, diuen, «ens introdueixen a una vida comuna en principi, a una existència inseparada, que no té consideracions per a les parets il·lusòries del nostre Jo».

Fixem-nos en la tonalitat «existencial» del seu plantejament. A la prosa vibrant del Comitè Invisible hi batega un fons vitalista. No ens parlen de política (com a esfera separada, amb les seves pràctiques i tècniques pròpies, els seus experts), sinó de la vida menyscabada, disminuïda, que ja és aquí. «La crisi ho és primerament de la presència». Vida quotidiana d'absència i buidor, aquella que gravita a l'entorn dels smartphones.

Per això la crítica de les tècniques de govern (les crisis, les catàstrofes presents o anunciades) ha d'anar acompanyada de la denúncia del «subjecte cibernètic», l'individu sense interioritat que el que sap de si mateix ho sap gràcies a les estadístiques de l'Apple Watch... El gegant Google també s'integra, és clar, a l'elenc de tècniques de govern: «Mai no es cartografia sinó allò que hom medita ensenyorir-se'n».

A les revoltes, diuen, «la potència col·lectiva condemna el poder a la impotència». Així doncs, no es tracta de canviar el poder, ni de col·locar-hi una altra figura. El Comitè Invisible es distancia, i fins i tot fa befa, de l'assemblea («lloc d'intercanvi, no de decisió»), així com de la ficció del poder constituent («tot poder s'institueix per un cop de força»). I arriben a afirmar que cal «renunciar a la pròpia legiti-

mitat». Vivim, de facto, en un estat d'excepció permanent (fórmula de Walter Benjamin, recollida avui dia pel filòsof italià Agamben); el que cal fer és tornar-lo contra el poder mateix. Això és una insurrecció.

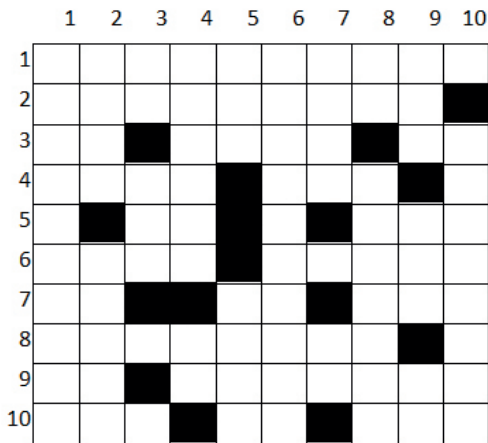
«Habitar plenament, heus ací tot el que es pot oposar al paradigma de govern». La crisi de la presència, la comunicació, són la marca dels nostres temps, ja que el poder crea el buit en què es mourien i interactuarien, com a «àtoms lliures», els «individus». Lliures? Una altra ficció que s'ha de bandejar és la dels «individus lliures». I els conceptes fetitxes que s'hi adhereixen, encara que siguin llaminers en alguns entorns «revolucionaris»: *connexió*, *xarxa*, *autoorganització*. Veritablement revolucionari és senzillament habitar; això és: ocupar les places, viure els vincles, crear mons. Les insurreccions clamen, enfront del poder, que no hi ha buit, que tot està habitat. Declaren la Comuna (que no és ni institució ni cercle autàrquic autònom ni forma de govern o d'autogovern). «Declarar la Comuna és consentir a vincular-se, és establir un pacte per confrontar junts el món». Un veritable pas del Jo al Nosaltres (radicalment diferent del de Transicions i Consensos pacíficadors), és a dir, plantar-nos en comú a la vida, a l'existència inseparada.

Ens trobem, diuen, en una veritable guerra civil, la qual es lliura majoritàriament amb mitjans pacífics. (La figura del «radical» assedegat d'accions violentes és una altra de les ficcions que s'ha d'eradicar, car es limita a «una cursa cap a una radicalitat que es basta a si mateixa».) Dues figures s'encaren en aquest combat. L'una és l'enginyer, «figura trista i serva», que «propaga pertot arreu la seva pròpia absència de món». Ens expropia les tècniques amb què creem mons diversos i les transforma en «tecnologia», és a dir, en el dispositiu capitalista de la pura eficiència que erosiona els mons. L'altra figura és el hacker. De fet, *Als nostres amics* està dedicat a J. Hammond, condemnat a presó per *hackejar* i filtrar dades d'una gran corporació de seguretat. El hacker es reapropia de les tècniques, les desarticula, les explora, per cercar els errors del sistema, per experimentar, per donar-ne uns usos diferents (subversius). Les allibera i genera mons, vincles, vida comuna.

«És real allò que resisteix», com, posem per cas, un hacker, una comuna, una insurrecció.

Mots encreuats

Francesc Carceller

HORIZONTALS: 1. Persona versada en astrofísica. 2. Doctrina que propugna el retorn a una manera de viure no modificada per la civilització. 3. Tribunal Superior. Fruit comestible. Símbol químic. 4. Municipi català del Vallès Occidental. Ocells de la família dels anàtids. Nitrogen. 5. Vocal. Dues vocals més. Consonant típica del plural. Clot, especialment a terra. 6. Digerir. Faig una necessitat fisiològica. 7. En sentit contrari, negació. De nou a l'inrevés, nota musical. Riu suís. 8. Complicació inextricable. Nitrogen. 9. En sentit contrari, preposició. Peça annexa a la cuina. 10. Fluid aeriforme. No pot faltar a taula. Costa molts diners.

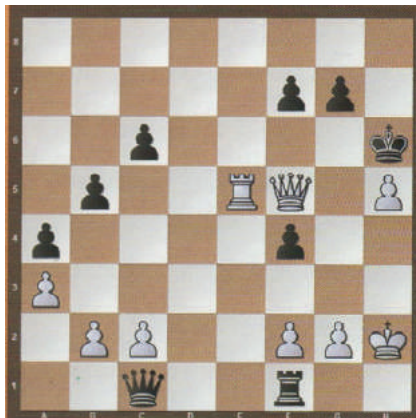
VERTICALS: 1. Llicenciat en antropologia. En sentit contrari, fas ús. El contrari de la tornada. 3. Tot terreny. Famosa vall catalana. Matrícula catalana. Consonant. 4. Pensar. Terminació verbal. 5. En sentit contrari, expedient de regulació d'ocupació. De nou en sentit contrari, certa fruita. 6. Relativa a la filosofia. 7. En sentit contrari, cert parent. Consonant. Despullat. 8. Sa Majestat. Natural de cert continent. 9. Moneda del Japó. Ondulació marina. Símbol del sodi. 10. Cent. Donar la segona llaurada a la terra.

SOLUCIONS (NOMÉS HORIZONTALS):
1. ASTROFÍSIC. 2. NATURISME. 3. TS. MELO. NE. 4. RUBI. OCA. N. 5. O. OA. S. SOT. 6. PAIR. ORINO. 7. ON. AF. AAR. 8. LABERINT. N. 9. ED. RECUINA. 10. GAS. PA. CAR.

Problema d'escacs

Francesc Carceller

Les blanques juguen i guanyen. Igualtat material en aquesta posició. Les negres amenacen mat amb la torre a H1, però les blanques tenen el torn i un camí per a la victòria. Tema: desviació.

Solució:
1. Te6+!!
fxe6 (si 1... g6, 2. Txg6+ - Rh7; 3. Dxf7+ Rh8; 4. Dg7 mat.)
2. Dg6 mat.

CLASSES D'ESCACS
Experiència en escacs escolars i en organització de tornejos/exhibicions. Personalitzades i/o en grups. cesccarcellerf@yahoo.es ; 669 24 76 32

MALARRASSA ENTRE FOGONS

DAMUNT UN CEL DE FIL

Elaboració

Preparació de la salsa agredolça

Barregeu tots els ingredients —tret de la maizena— en una paella al foc i espereu fins que comencin a bullir una mica. Arribats en aquest punt, traieu una mica de líquid de la paella, afegiu-lo a la maizena que tindreu en un bol i remeneu fins que quedi una mescla homogènia, ben lligada, sense grumolls. Llavors aboqueu la mescla dins la paella i remeneu enèrgicament fins aconseguir la textura de salsa.

Preparació del sofregit per farcir els rotllets

1. Sofregiu amb una mica d'oli els porros i quan estiguin dauradets afegiu la col, la pastanaga, els pinyons i un raig generós de salsa de soja.
2. Quan la barreja s'hagi estovada, hi afegiu el tofu fumat, esmicolat prèviament amb les mans, i ho deixeu coure tot a foc lent durant uns vint minuts.
3. Passats els vint minuts, hi afegiu els brots de soja frescos, remeneu el sofregit una mica i el deixeu refredar.

Preparació dels rotllets

1. Poseu el sofregit fred al mig de les plaques i esteneu-lo sobre una de les seves diagonals. Agafeu un dels vèrtex de l'altra diagonal, el poseu a sobre el farcit i comenceu a embolcallar-lo. Plegueu una mica els dos vèrtex que us queden a la dreta i a l'esquerra fins acabar de tancar el farcit i acabeu d'embolcallar-lo fins aconseguir donar forma cilíndrica al conjunt.
2. Poseu els rotllets a fregir amb oli abundant o bé poseu-los al forn fins que agafin un color daurat.
3. Emplateu els rotllos i cobriu-los de la salsa agredolça... amb mesura.

Rotllets de primavera amb verduretes, tofu fumat, brots de soja i salses de soja i agredolça

Ingredients

PER A 4 PERSONES

- Per als rotllets
- Mitja col tallada a la juliana (en trossets llargs i prims)
 - Dos porros tallats a la juliana
 - Dues pastanagues ratllades
 - 250 g de tofu fumat
 - 30 g de pinyons
 - 100 g de brots de soja frescos
 - salsa de soja
 - olis d'oliva i gira-sol
 - sal i pebre
 - 8-10 plaques per fer rotllets
- Per a la salsa agredolça
- 50 cl de salsa de soja
 - 50 cl de concentrat de poma líquid
 - 100 cl de beguda de civada
 - un pessic de sal
 - una cullerada sopera de midó de blat de moro (maizena)

I PREMI DE POESIA MALARRASSA 2016

Cristina López guanya el I Premi de Poesia Malarrassa

El dissabte 30 d'abril es va fer pública la resolució del jurat de I Premi de Poesia Malarrassa (2016) que convocava aquesta publicació amb el suport de la Llibreria La Temerària. El poema guanyador va ser «L'instant», que pertany a la terrassenc Cris López.

Va iniciar l'acte Àlvar Masllorens, de la Llibreria la Temerària, que va donar la benvinguda als assistents a l'acte i va manifestar la seva satisfacció per col·laborar amb aquesta iniciativa que s'afegeix a les moltes que fan de Terrassa una ciutat on es rep amb interès totes les iniciatives vinculades a la creació poètica.

A continuació Jordi Fernández, membre del grup editor de Malarrassa, va adreçar-se als presents per indicar la voluntat d'aquest mitjà de difondre entre la gent de la ciutat l'activitat i les propostes d'entitats i grups locals de caire social i, especialment, de promoure els esdeveniments culturals de proximitat i els seus actors.

Va seguir fent esment de la intensa activitat que al voltant de la poesia s'ha desenvolupat aquest darrers anys, però a continuació va indicar que precisament Terrassa té una llarga tradició poètica que convé recordar per ser conscients de sobre quina base és construït el present.

Exhibint alguns llibres de la seva biblioteca particular, va recordar la figura d'alguns poetes terrassencs o vinculats a la nostra ciutat com Pere Salom (alcalde de Terrassa el 1922), Maria Verger i Lu Pons, que van iniciar la seva trajectòria poètica durant el primer terç del segle XX, i Enric Gall, Ramon Castelltort i Ferran Canyameres que ho van fer després de la guerra civil. A l'arribar a la dècada dels 60, va fer una menció especial de Francisco Lucio per les seves «Sesiones de Poesia Siglo XX» (sota el patrocini obligat del Movimiento Nacional), —així com per l'organització de la primera Fiesta de la Poesia, conjuntament amb Enric Gall, el 1957—, que oferien lectures de poemes en castellà i català comentats de manera pública i periòdica.

Sobre la dècada dels 70, Fernández va indicar que Terrassa, a més de gaudir de l'arribada d'un poeta de primera magnitud, Agustí Bartra, fet que va ser un esdeveniment crucial, comptava amb figures emergents i reconegudes, com Feliu Formosa i Marta Pessarrodona, i, a més, amb Joan Vergés, un poeta consagrat (Premi Carles Riba, 1970) que exercia la medicina al centre de la ciutat, tot i que, pel seu tarannà, fugint de tota notorietat. També per aquelles dates, al voltant de Francisco Lucio, hi havia una colla de poetes en llengua castellana que es trobava setmanalment: Raimundo Ramírez de Antón (antic company de Miguel Hernández i Antonio Buero Vallejo a la presó), Àngel Cazorla i un jove i molt jove Antonio Pérez Roldán.

No es va oblidar d'esmentar els diversos grups i entitats que treballen o han treballat en algun moment pel foment de la poesia: Club Literari Arpa-Lit, Mirall de Glac (Grup Literari d'Amics de les Arts), Associació de Poetes Terrassencs, Casal de la Dona, Bau House, Llibreria Synusia (Ateneu Candela), Deus Ex Machina, Elixir...

Va acabar desgranant tota una sèrie de noms de poetes nascuts o residents a Terrassa, pertanyents a diverses generacions: Cristina Lacasa, Carne Guasch, Rafael Travieso, Eudald Puig, Maria Teresa Gascón, Jordi Parramon, Miquel Pujadó, Jordi Sala Franc, Pep Cortès, Lluís Codinas, Neus Aguado, Ramon Bosch, Martí Purull, Berta Serra, Cesc Aldea, Jordi Badiella, Antoni Perarnau, David Paloma... fins arribar als més joves: David Yeste, Ernesto Frattarola, Oriol Estripaboires, Laia Carbonell i... Cris López.

En arribar a aquest punt i final, va aprofitar per fer públic que precisament Cristina López era l'autora del poema guanyador del I Premi Malarrassa.

L'acte va acabar amb la lectura de poemes per part d'alguns poetes presents: Empar Sáez, Pep Cortès, Àngel Carbonell i Cris López, que, a més, va explicar la motivació del poema guanyador i va agrair als organitzadors la convocatòria del premi.

La Cristina López llegeix el seu poema a la Llibreria La Temerària.

ER

CRISTINA LÓPEZ GARCÍA (Terrassa, 1982)

Ha estudiat filosofia i filologia catalana, ha viatjat a l'Índia i cerca respostes a través de la contemplació i pelegrinatge dins la naturalesa. Ha publicat el llibre de poemes Naturan (2015).

L'instant

<i>Veloç</i>	<i>i amb la rialla forta trons i bramuls de vent</i>
<i>la vida s'esquitlla</i>	<i>tot ho ompliem</i>
<i>entre milions de minúscules</i>	<i>morien les puixances</i>
<i>noses estranyes</i>	<i>i apagàvem el buit</i>
<i>i és que tots som tants</i>	<i>ballant com si creméssim</i>
<i>i tan sencers</i>	<i>tocant-nos, torçant-nos</i>
<i>que ens perdriem</i>	<i>dins la lluita dels cossos</i>
<i>diluïnt-nos entre l'estímul</i>	<i>que s'estimen</i>
<i>i la resposta correcta</i>	<i>obrint la vida pels budells</i>
<i>amb la gola seca</i>	<i>per crear-ne de nova</i>
<i>la pedra al ventre</i>	<i>lligant els nusos amb els nusos</i>
<i>i el límit de la pell</i>	<i>i calant-los foc</i>
<i>si no fos pel tremend rastre</i>	<i>tot espurna i tot cendra</i>
<i>l'impossible oblit</i>	<i>endevinant el brot</i>
<i>de l'instant de glòria</i>	<i>de la primavera nua</i>
<i>en què l'horitzó</i>	<i>corrent pels marges</i>
<i>era sols a una passa</i>	<i>pintant-ho tot de verd</i>
<i>i la mar udolava</i>	<i>i omplint-ho tot de grills</i>
<i>i esclafava onades</i>	<i>amb la veu ronca de tant pregar,</i>
<i>contra els ports</i>	<i>i mai més</i>
<i>i les barcases,</i>	<i>hem vist tan clar</i>
<i>però en aquell instant</i>	<i>ni ha estat tan fàcil</i>
<i>sentíem el miracle</i>	<i>menjar-se la por</i>
<i>del cos jove i audaç</i>	<i>ni dir-te</i>
<i>i desafiàvem mar i tempesta</i>	<i>t'estimo.</i>
<i>i fins en fèiem burla</i>	<i>Després de l'instant de glòria</i>
<i>estirats a la platja</i>	<i>sempre més</i>
<i>panxa enlaire</i>	<i>hem estat orfes.</i>